

**Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas
darba grupas „Par sabiedrisko mediju attīstības jautājumiem”
SĒDES PROTOKOLS
Rīgā, 2009. gada 14.decembrī**

Nr. 7

Sēde atklāta: plkst. 10:00.

Sēdi vada:

Ingrīda Circene, Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas vadītāja

Sēdi protokolē:

Ieva Beitika, LU

Sēdē piedalās:

Ingrīda Circene, Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas vadītāja

Dmitrijs Petrenko, politika.lv

Ieva Beitika, LU

Jānis Domburs, žurnālists

Uldis Lavrinovičs, LVRTC

Ilze Lūkina, Satiksmes ministrija

Jolanta Treile, Kultūras ministrija

Linda Pavļuta, Kultūras ministrijas Eiropas Savienības politikas nodaļas vadītāja

Toms Meisītis, Lattelecom

Uldis Grava, Saeimas deputāts, JL

Dace Buceniece, NRTP priekšsēdētāja vietniece

Ābrams Kleckins, NRTP priekšsēdētājs

Dārija Juškeviča, NRTP

Edgars Kots, LTV ģenerāldirektors

Māris Zariņš, jurists

Imants Skrastiņš, NRTP

Pēteris Tabūns, Saeimas deputāts, TB/LNNK

Anta Rugāte, Saeimas deputāte, TP

Ingrīda Stroda, NRTP

Aija Cālīte – Duļevska, žurnāliste

Anda Rožukalne, RSU Komunikācijas fakultāte

Boriss Čilevičs, Saeimas deputāts, SC

Liene Liepiņa, Saeimas deputāte, JL

Inta Brikše, mediju eksperte, LU

Ērika Zommere, Saeimas deputāte, TP

Leonīds Mucenieks, LTV TDA

Gunta Līdaka, Latvijas Raidorganizāciju asociācijas izpilddirektore

Dace Krejere, LR žurnāliste

Vita Dreijere, Diena

Jānis Juzefovičs

Pamata sēdes jautājumi: Kultūra un audiovizuālā politika: sabiedriskā medija uzdevumi un funkcijas.

I.Circene

Labrīt! Ir plkst. 10:00, un mēs varētu sākt.

Darba kārtībā mums šodien ir divi jautājumi. Viens ir saistīts ar saistībā ar kultūru un audiovizuālo politiku: sabiedriskā medija uzdevumi un funkcijas. Otrs - mums ir radies papildu jautājums, izskatot Elektronisko mediju likumprojektu – mēs esam mazliet iestrēguši, jo mums nav oficiāla darba grupas viedokļa par to, ka darba grupa būtu lēmusi, ka turpmāk ir viens medijs vai vairāki sabiedriskie mediji. Līdz ar to tas ir otrs jautājums, uz kuru šodien man gribētos saņemt atbildi. Līdz ar to mēs varētu strukturēt šo darba grupas sēdi tā, ka ne vairāk kā stundu mēs runājam par pirmo jautājumu un tad otro – par otru. Citādāk mēs kādreiz aizejam ļoti ilgās diskusijās par vienu un otram nepietiek laika.

Tā kā mums šodien ir Kultūras ministrs Dāldera kungs klāt, es domāju, ka taupot viņa laiku un cienot, un pateicoties, ka viņš ir radis iespēju piedalīties šajā darba grupas sēdē, dosim vārdu vispirms viņam un tad pēc tam varēsime izvērst diskusiju. Paldies.

I.Dālderis

Labrīt, cienījamie deputāti, klātesošie interesenti. Kā jau jūs zināt, Kultūras ministrija ir atbildīga par direktīvas ieviešanu, un mēs esam ārkārtīgā laika trūkumā. Kā man kolēģi paskaidroja, mēs esam atdūrušies sabiedrisko mediju jautājumā, un tāpēc uz priekšu nevirzāties. Tā kā man būtu liels lūgums, teiksim, mēs *[kopā ar L.Pavļutu]* šodien pastāstīsim par to, kā mēs redzam, kādi ir galvenie uzdevumi, kas ir jādara no Kultūras ministrijas skatu punkta. Es lūgtu arī jūs virzīties ātrāk, un mēs nāksim ar konkrētiem priekšlikumiem, kādā veidā to varētu darīt. Katrā ziņā es negribu biedēt, bet situācija ir ļoti nopietna, ka direktīvas ieviešana aizkavējusies, kas draud ar ļoti konkrētiem sešu ciparu skaitļiem, zināmām summām un soda naudām valstij. Tā, ka, man liekas, ka mums vajadzētu ļoti konceptuāli ar Circenes kundzi vienoties par pašiem galvenajiem uzstādījumiem, un pēc tam par pārējo mēs varētu vēlāk turpināt diskutēt. Tātad sākumā prezentācija, kur kolēģe Linda Pavļuta arī nedaudz pakomentēs manu runāto.

Tātad – kas šobrīd no Kultūras ministrijas puses būtu jādara? Galvenais, protams, ir Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva *[tās ieviešana]*. Termins, kā jūs redzat, jau faktiski ir nokavēts *[šā gada 19.decembris]*. Izejot no direktīvas, visiem elektroniskajiem medijiem, arī tiem, kas šobrīd netiek regulēti, ko likums neregulē, nodrošināt sabiedrības vajadzībām atbilstošu sabiedrisko mediju, kas nozīmē, respektīvi, ka sabiedriskās vajadzības un sabiedrības vajadzības ir jānoformulē diezgan skaidri. Tālāk mēs paskaidrosim, kā mēs to redzam.

L.Pavļuta

Es varētu pakomentēt, ka tiešām Audiovizuālā direktīva attiecas uz visiem medijiem, tai skaitā arī uz sabiedriskajiem medijiem. Runājot par vienotu tiesisko ietvaru, jāmin, ka arī šī jaunā direktīva pirmo reizi definē pakalpojuma pieprasījumu.

I.Dālderis

Tātad mūsu redzējums par sabiedriskā medija misiju ir šāds – sabiedrības demokrātija, viedokļu daudzveidība, sociālā vienotība, kultūra un valoda. Mūsu tiešām pats galvenais, kā mēs uzskatām, kā mēs daudzkārt esam runājuši, nacionālās valsts pamats un būtība, ir nacionālās identitātes jautājumi, tā ir, pirmkārt, valoda un kultūra. Tātad mēs uzskatām, ka sabiedriskajam medijam ir tieši vislielākā mērā jābūt atbildīgam par vērtībām, kādēļ šī valsts vispār pastāv. Tātad mūsu uzdevums sabiedriskajā medijā - būtu noteikti jāpievērš vislielākā uzmanība šim aspektam.

Tālāk, protams, sociālā vienotība, viedokļu daudzveidība, ko mēs paši par sevi varam saprast, ko tas nozīmē, un sabiedrības demokrātija.

Sabiedrības demokrātija ir, ka tiešām šim sabiedriskajiem medijiem ir jāsniedz visi sabiedrības slāņi, neskatoties uz viņu mantisko vai sociālo stāvokli.

L.Pavļuta

Būtiski, ka sabiedriskā medija misija faktiski izriet no.. ļoti dažādos Eiropas dokumentos. Tajā pašā Lisabonas līguma protokolā ir, teiksim, par to, kas ir sabiedriskais pasūtījums, ir gan Eiropas Komisijas ieteikumi direktīvas preambulā un vēl virknē citu dokumentu šī misija ir noteikta.

I.Dālderis

Tātad par sabiedrisko pasūtījumu. Tā ir atsevišķa sadaļa, protams, esat daudz diskutējuši par to, bet tā kā es esmu pirmo reizi, ministrijā to kopā pārrunājām, tad mēģinājām savas domas definēt.

Protams, pats galvenais ir – kā tiek veidots šis sabiedriskais pasūtījums. Mūsaprāt, tam ir jābūt ārkārtīgi demokrātiskam un jābūt skaidrai izstrādāšanas un izvērtēšanas procedūrai. Tad ir jāveicina sociālā vienotība un pilsoniska sabiedrība, un, protams, audiovizuālu darbu veidošana. Tad ir jāveicina kultūras izplatība, daudzveidība. Valsts atbalsta galvenais mērķis - sabiedriskā pasūtījuma izpilde.

Ja vēl nedaudz par kultūras izplatību, tad mēs uzskatām, ka kultūras izplatība sabiedriskajā medijā.. kultūrai medijā ir jābūt galvenajam uzdevumam; un tas, vai šīs kultūras vērtības nonāk absolūti līdz visiem sabiedrības locekļiem, ko, visticamāk, nevar nodrošināt komerciālie mediji.

[Sabiedriskais pasūtījums - kvalitatīva un daudzveidīga programma, adresēta visiem sabiedrības locekļiem. (Definīcija, kas ietverta prezentācijā, bet netika izklāstīta)].

L.Pavļuta

Jā, tieši tā. Un, kas ir arī interesanti, ko ir būtiski norādīt attiecībā uz šo pēdējo punktu un kas izriet arī no Lisabonas līguma protokola, tātad valsts apraides galvenā atbalsta loma ir tieši šis sabiedriskais pasūtījums, nevis medija darbība kā tāda. Eiropas Savienībā valsts atbalsts, kas traucē konkurencei, pēc definīcijas ir aizliegts. Valsts atbalsts sabiedriskajiem medijiem ir atļauts ar kultūras izņēmumu, kas nozīmē, ka faktiski šis kultūras faktors ir ārkārtīgi nozīmīgs sabiedriskajā medijā, lai attaisnotu valsts atbalstu.

I.Dālderis

Tātad - kāds sabiedriska medijs to var nodrošināt? Saturiski kvalitatīvs, tehnoloģiski spēcīgs un daudzveidīgs, uzticams un ilgtspējīgs. Tas arī izriet no direktīvas, un pamatā mūsu uzstādījumi ir tiešām šie četri.

L.Pavļuta

Faktiski tehnoloģiskā daudzveidība sabiedriskajā medijā un investīcijas tehnoloģijās ir viens no būtiskākajiem punktiem, uz ko arī Eiropa vērš, ka valsts atbalstam būtu arī jābūt saistītam ar tehnoloģijām, jo tas nodrošina pēc iespējas lielāku aptveramību iespējas, teiksim, sabiedrības, gan arī rāda piemēru citām raidorganizācijām, un aptver dažādus sabiedrības slāņus – gan jauniešus u.c., tehnoloģijas ir jāizmanto.

I.Dālderis

Tāpat par šo pasūtījuma izstrādi, kā mēs to redzam. Tam tiešām ir jābūt demokrātiskam procesam, tajā ir jāpiedalās iespējami plašai sabiedrībai, nevalstiskajam sektoram, tai skaitā kultūras, radošo organizāciju pārstāvjiem, izglītības, jaunatnes nozares pārstāvjiem, un politikas veidotājiem, tie būtu arī politiķi, protams, un Kultūras ministrija.

L.Pavļuta

Teiksim, šī likumprojekta ietvaros tas nozīmētu, ka faktiski jau likumprojektā vajadzētu iestrādāt to pamata mehānismu vai arī no tā izrietošajos aktos.

I.Dālderis

Mūsaprāt, ļoti būtisks ir jautājums par sabiedriskā pasūtījuma izpildes kontroli, jo līdz šim tieši tāpat kā Kultūras ministrijā nebija īstas skaidrības par sabiedrisko pasūtījumu, arī mēs veicām līdzīgā veidā – formulējam saviem, teiksim, tie nav mediji, bet tās ir mākslas institūcijas, tās ir koncertorganizācijas, tie ir teātri. Līdz šim vērtēšana pēc būtības netika veikta, un mēs šogad noteikti to ieviesīsim, ka katrs teātris, katra mūsu institūcija, - lai notiktu nopietna izvērtēšana pret šiem rezultātiem rādītājiem, tai skaitā, protams, sabiedrības interešu atspoguļošana šajās institūcijās ir ārkārtīgi būtiska. Tas ir ļoti būtisks aspekts sabiedriskā medija gadījumā.

L.Pavļuta

Teiksim, iepriekš tika arī norādīts darba grupas diskusijās, ka ir bijuši mēģinājumi diskutēt un iesaistīt sabiedrību sabiedriskā pasūtījuma noteikšanā, tomēr ir jāņem vērā, ka sabiedrības aktivitāte ir ļoti zema. Varam daudz runāt par to, ka sabiedrība ir jāiesaista, bet reāli iedzīvotāju aktivitāte ir ļoti zema, un aktivitātei arī būtu jānāk no pašas sabiedrības – vēlmei redzēt kvalitatīvāku saturu. Tomēr es domāju, ka vajadzētu mēģināt meklēt kādus citus veidus, kā uzrunāt šo sabiedrību. Teiksim, neapstāties un turpināt.

I.Dālderis

Ja mēs runājam par kultūras nozares līdzdarbību, tad, protams, Kultūras ministrijas lielāka loma dažādu... Nacionālā kultūras padome varētu būt tā, kas piedalās pie izvērtēšanas. Tālāk nepieciešams skaidrs mehānisms pasūtījuma izstrādē un vērtēšanā, iesaistot arī Kultūras ministriju. Mēs noteikti būtu ar mieru piedalīties, un tā kā es jau teicu sākumā, kultūra un sabiedriskā medija viens pašiem galvenajiem, teiksim, būtiskākajiem uzdevumiem, mēs noteikti gribētu piedalīties šajā darbā.

L.Pavļuta

Ir kādas lietas, kur Kultūras ministrija var būt kā saskaņošanas mehānisms. Ir lietas, par kurām ar Kultūras ministriju noteikti var konsultēties, par ieteikumiem, kādām aktualitātēm.

Varbūt kā piemēru var norādīt, ka ir valstis, kur to dažādi risina. Piemēram, Dānijā ir līgums starp Kultūras ministriju un sabiedrisko mediju, kur Kultūras ministrija iesaka un norāda dažādus veidus, kā Kultūru atainot veiksmīgāk.

Nobeidzot un atgriežoties pie direktīvas un kultūrpolitikas, audiovizuālās politikas, šī likumprojekta ietvaros būtiskākais būtu Eiropas darbi, kas arī ir regulēti un kas arī jaunajā likumprojektā ir iestrādāti. Būtu ārkārtīgi nozīmīgi pievērst pastiprinātu uzmanību, kā tas tiek interpretēts, kā raidorganizācijas saprot šo jēdzienu.

Tāpat „mediju lietotprasme” vispār netiek kādā veidā regulēta mūsu valstī, bet Eiropā ir nu jau dokumenti, kas par to runā un aicina dalībvalstis domāt par mediju lietotprasmi. *[Definīcija prezentācijā. „Mediju lietotprasme” - sabiedrības spējas lietot, kritiski izvērtēt informāciju un interaktīvi piedalīties saziņā ar medijiem un ar citiem sabiedrības locekļiem].* Direktīva paredz, ka mediju lietotprasme ir jāveicina. Interesanti, ka katrai valstij ir jāatskaitās par mediju lietotprasmes līmeni valstī, kas nozīmē, ka mums ir jādomā par kādiem kritērijiem, kā šo līmeni noteikt, uz ko arī mēs esam aicināti. Mēs esam iesnieguši arī priekšlikumu likumprojektā saistībā ar šo. Mediju daudzveidība un piederība *[īpašumtiesību caurspīdīgums]* arī ir jautājums, kas izriet no direktīvas un ir virkne citu dokumenti vairāk tādā ieteikumu formā, tomēr tas ir jautājums, par ko būtu jādiskutē un tālāk risināms.

I.Dālderis

Eiropas darbi ir ļoti nozīmīgi, un mēs saprotam, ka tas nav tikai tāpēc, lai atbalstītu jaunu darbu rašanos; tas ir arī nacionālās drošības jautājums lielā mērā. Mēs aicinātu pievērst nopietnu uzmanību tālākai darbībai.

Tāpat priekšlikumi no mūsu puses – tie būtu tādi: veicināt Elektronisko mediju likumprojekta pēc iespējas ātrāku pieņemšanu, kur būtu konceptuāli jāvienojas – es uzsveru „konceptuāli” – par jauna sabiedriska medija izveidi, nepieciešamības gadījumā nosakot samērīgu pārejas periodu, jo mēs vairāk nevaram aizkavēties ar šīs direktīvas ieviešanu, tas ir jāizdara, lai mēs tiešām nenonāktu ļoti lielās problēmās. Mūsu priekšlikums būtu vienoties konceptuāli par to, kāds ir šis medijs – viens.. mēs uzskatām, ka pareizāk būtu viens medijs. Pie šī jautājuma, kādam tam būtu jābūt, diskusijas var turpināt, bet lai likumā mēs to varētu iestrādāt un arī noteikt saprātīgu pārejas periodu. Es domāju, ka tas būtu tikai normāli, ja mēs tādā veidā to varētu atrisināt. Es gribētu ļaut izteikties par lielākajām problēmām.

L.Pavļuta

Sabiedriskā pasūtījuma pants likumprojektā, par ko mēs jau esam runājuši, ka to varētu pilnveidot un domāt, kā risināt lietotprasmes un īpašumtiesību jautājumus.

I.Dālderis

Tāpat vēlreiz, lai neaizkavētos ilgāk, tiešām būtu lūgums šodien, pie tāda novēlota darba, nonākt pie vienošanās vismaz pašos galvenajos jautājumos, lai mēs varam tālāk virzīt direktīvas ieviešanu un nerastos papildu darbi un papildu izdevumi. Paldies.

I.Circene

Liels paldies par prezentāciju, bet, kamēr Dāldera kungs vēl ir šeit, man ir daži jautājumi. Pirmkārt, saistībā arī šīm Eiropas direktīvām. 20.oktobrī mums bija tikšanās ar Kleckina kungu un mēs runājām par to, ka visas direktīvas tikpat ātri kā saistībā ar Latvijas Radio 2 koncesiju ir iespējams izmainīt esošajā likumdošanā. Mēs neesam saņēmuši ne no padomes, ne no jums nevienu priekšlikumu. Līdz ar to par direktīvām es domāju, ka atbildības bumba tomēr mētājas pa tiem vārtiem vienā vai otrā pusē, bet es biju gaidījusi, ka būs šie priekšlikumi, bet nebija. Līdz ar to pirmais punkts tā izskatās, kā izskatās.

Tad man ir ļoti būtisks jautājums par to, kā jūs redzat sabiedrības iesaistīšanu šī sabiedriskā pasūtījuma veidošanā, jo mēs neesam tikuši skaidrībā līdz pat šim brīdim. Pēc jūsu prezentācijas es sapratu, ka jūs esat par vienotu mediju – tā, ka jūsu pozīcija būtu diezgan skaidra, kas arī principā lielākoties sakrīt ar mūsējo. Bet jautājums – kā jūs redzat sabiedrības iesaistīšanu? Piemēram, Īslandē senos laikos sanāca visi salas

iedzīvotāji kopā un pieņēma lēmumus, kas bija ļoti demokrātiski. Kā jūs redzat Latvijā, kur ir 8000 nevalstiskās organizācijas, kā mēs iesaistām sabiedrību. Mums ir vairāki priekšlikumi no savas puses, bet mēs ļoti labprāt dzirdētu no jums. Un, otrkārt, par izvērtēšanas procedūru – kā jūs domājat, kā tas notiks, ka tagad 8000 nevalstiskās organizācijas iesniegs, piemēram, kaut pa vienam priekšlikumam, un tagad kā notiks tā secība, kā tos atsijās. Kā tos atsijās padome?

Ko jūs domājat ar politikas veidotājiem – vai tā ir valdība vai tie ir ministrijas darbinieki, vai tie ir deputāti? Un kā jūs tagad to novērtējumu un apvienojumu varat sasaistīt ar finansēm?

I.Dālderis

Protams, jautājumi ļoti daudz un ļoti nopietni. Es nebūšu gatavs tagad precīzi atbildēt, bet noteikti par to varētu arī diskutēt. Šāds jautājums ir uzstādīts, un mēs varam par to runāt. Es domāju, ka mums nevajadzētu virzīties tālu no parlamentāras valsts principiem, kur tomēr tautas priekšstāvji ir tie, kas ir ievēlēti parlamentā. Un tie ir tie politikas veidotāji, un tie ir pamatā tie, kas šo nacionālo pasūtījumu veido. Citādi mēs esam daudz runājuši arī savās nozarēs, kādā veidā varētu šos jautājumus vērtēt un kā iesaistīt arvien vairāk un vairāk, un tad arvien dziļāk mēs ieejam plurālismā tiktāl, ka mēs vairāk netiekam no tā ārā. Ja es domāju, kāda būtu šī brīža situācija, tad uzticēšanās jautājums Saeimai un pārējiem, bet es domāju, ka tas ir pārejošs process. Tomēr šie 100 deputāti ir tie, kas pauž tautas gribu pamatā. Tālāk no turienes mēs varam risināt visus pārējos pārstāvniecības jautājumus.

I.Circene

Vai es pareizi saprotu, ka jūs domājat, ka sabiedrisko pasūtījumu apstiprinātu Saeima?

I.Dālderis

Tā es varbūt negribētu uzreiz apgalvot, es neesmu tiešām iedziļinājies šajā jautājumā, vajadzētu padomāt, bet es domāju, ka pats galvenais princips, ka tomēr vajadzētu atgriezties pie šīs parlamentārā demokrātijas.

I.Circene

Paldies. Dombura kungs un Cileviča kungs.

J.Domburs

Jā, paldies! Man liekas, ka Dāldera kungs neatbildēja uz to jautājumu – bet viņš jau mūk, ja?..,

I.Dālderis

Nē, man darbs, nav laika runāt.

J.Domburs

Nē, nu Kultūras ministrijas atbilde nebija, vai var iestrādāt esošajā likumā audiovizuālo direktīvu, ja mēs esam ļoti pusceļa diskusijās un deputāti ir ļoti pusceļa diskusijās. Otra lieta – būtu ļoti svarīgi saprast, vai attiecībā uz sabiedrības sasniegšanu, kas tika pieminēta kā tēze, vai esošo digitalizācijas procesu vai pāreju uz digitālo televīziju jūs uzskatāt par adekvātu?

I.Dālderis

Ja ir jāatbild uz šo pirmo jautājumu, tad tiešām, ja mēs varam esošajā likumdošanā iekļaut, tad mēs varam virzīties arī esošajā virzienā – to paskaidros kolēģe [L.Pavļuta], viņa tiešām ir atbildīga.

Kas attiecas uz šī brīža digitalizācijas procesu, protams, manuprāt, tas nav bijis pārdomāti tā, lai mēs tiešām varētu sasniegt visus, tiešām, lai sasniedzamība būtu šiem medijiem. Es domāju, ka tur ir problēmas. Es domāju, ka tas ir risināms jautājums.

I.Circene

Pirms jūs aizejat, vēl vienu ļoti īsu jautājumu, bet man ir jautājums vēl tāds – ja jūs uzskatāt, kā notiek pašreiz šī digitalizācija, ka infrastruktūru nodrošina Latvijas Radio un televīzijas centrs, kas ir daļēji no pieejamības - viena veida apraidei, tad kāpēc šis pats centrs nevarētu nodrošināt dekoderus, kas ir tajā pašā sistēmā iekļauti? Kāda ir starpība jūsu uztverē, jūs esat ministrs, kas pārstāv nopietnu politikas veidotāju daļu? Pasakiet, kāda ir atšķirība. Kādēļ centrs nevar no savas peļņas nodrošināt gan infrastruktūru, tā, kas ir pašreiz iekļauta likumdošanā, un dekoders ir tā pati apraides daļa vienam apraides veidam. Kur ir problēma?

I.Dālderis

Es domāju, ka tas ir iespējams, jā. Bet man liekas, ka šie mediju jautājumi ir... tādēļ mēs esam tādās problēmās, ka Kultūras ministrija atbild par vienu sadaļu, par politiku, tālāk par citu jautājumu.. mēs esam it kā ļoti demokrātiski sadalījuši ļoti daudzās institūcijās, bet tālāk nav koordinācijas, un mēs īsti nesaprotam, kādā veidā virzīties. Es domāju, ka mums nākotnē ir jāsaprot, ja mēs tiksim līdz šim medija konceptam, tiešām, kuras tad ir šīs atbildīgās institūcijas, kuras tiešām lemj. Te saskaras tik daudz... Kultūras ministrija lemj par direktīvu, īsti nesaprotot un nepārvaldot tehnoloģiju un visus pārējos jautājumus, un tā tālāk. Tā, ka tas jau tiešām būtu arī deputātu ziņā, kādā veidā to... Noteikti mēs, Kultūras ministrija, katrā ziņā neraujamies īsti atbildēt par visu mediju lauku, bet mēs saprotam, ka, ja tas notiek tik lielās pretrunās, tad mums ir kaut kas jādara. Tāpēc esam arī šeit.

B.Cilevičs

Paldies. Es, godīgi saprot, gluži nesapratu, ko jūs ierosināt attiecībā uz to lietotprasmi, vai jūs uzskatāt, ka tam jābūt ietvertam likumā, ka jābūt normai, lietotprasmei būtu jābūt. Otrais – kā jūs domājat praksē varētu to veicināt un, treškārt, vai jūs neuzskatāt, ka tas ir tieši pretēji konkrēto komercraidorganizāciju interesēm? Paldies.

I.Dālderis

Tas, protams, ir.. varbūt varētu Linda atbildēt uz to, bet es domāju, ka šis lietotprasmes jautājums ir ļoti aktuāls jautājums arī Eiropas Savienības kontekstā. Pirms divām nedēļām par to tika ļoti daudz diskutēts, un beigu beigās nonāca visu valstu ministri pie tā, kas tad ir šī lietotprasme. Katram ir pilnīgi cits viedoklis par to. Tā, ka es domāju, ka tas ir ļoti nekorekti, ka jūs zināmā mērā, teiksim... šis paziņojums ir arī direktīvā, bet katrā ziņā katra valsts, protams, izvēlēsies savu virzienu šai lietotprasmei, bet tas, ka mums ir problēmas sabiedrībā ar šo mediju lietotprasmi visos veidos, kā mēs to saprotam, tas ir pilnīgi noteikti. Mēs pilnīgi noteikti pie tā strādāsim.

G.Lidaka

Es gribēju turpināt Dāldera kunga jau aizsākto, kas, manuprāt, šobrīd ir ļoti būtiska problēma mediju arī uzraudzības jautājumā par.. kurš tad ievieš direktīvu? Kultūras ministrija ir atbildīga par direktīvas ieviešanu.

I.Dālderis

Jā.

G.Līdaka

Tā tad padome nav atbildīga. Līdz ar to tiešām šī te sadrumstalotā uzraudzība, manuprāt, ir viena no vislielākajām problēmām, kāpēc mēs nevaram risināt šos jautājumus, ka mums likumā noteikti ir jāizmaina. Par direktīvu atbild Kultūras ministrija, padome neatbild. Līdz ar to mums ir konflikti iekšā.

I.Dālderis

Par apraidi – Satiksmes ministrija un tā tālāk.

G.Līdaka

Jā, jā..

I.Dālderis

Es neesmu, teiksim, ļoti iedziļinājies patiešām, atzīšos, šis gads ir bijis... ļoti daudz dažādu citu problēmu, bet, atrodoties Briselē, es sapratu, ka mēs ļoti kavējam un ar šo jautājumu vērsos pie mūsu darbiniekiem, gribēju saprast, kas notiek šajā sfērā. Un jo es vairāk iedziļinoties, jo vairāk saprotot, ka mēs esam lielās problēmās. Īpaši, ja mums nav institucionāli sakārtoti šie jautājumi. Protams, ir demokrātiski labi, ka mums nav viss vienās rokās un tas nav vienas politiskās partijas rokās vai kāda cita, no kā mēs visi ļoti vairāties un baidāties, es to ļoti labi saprotu, bet mēs nonākam pilnīgi citās problēmās.

I.Circene

Pirms Rugātes kundzes es gribu piebilst Līdakas kundzei – pilnīgi konkrēti atbildīga ir padome, kurai ir attiecīgajā likumdošanā šodien ierakstīta konkrēti likumdošanas nodrošināšana un ja ir kādas nepietiekamības, tad tai ir jānāk ar iniciatīvām un jāsadarbojas ar ministrijām.

G.Līdaka

Mēs varam prasīt atbildību par kultūru?

I.Circene

Mēs varam prasīt, jo tā ir atbildīga par vienu sadaļu, kurai virsuzraudzība ir padome. Rugātes kundze.

A.Rugāte

Starp citu, mums bija tāds priekšlikums, ka likums nevirzās tik ātri un ir daudz sarežģītu lietu, par kurām vēl ir jādebatē, - nekavējoties iesniegt un nupat budžeta paketes ietvarā mēs varējām to izdarīt un arī vairākkārt mudinājām, tikai..

L.Pavļuta

Tev varbūt ir arī jānorāda, ka tas ir tas, kas šobrīd arī notiek – ar šo esošo direktīvu. Lai uzlabotu esošo Radio un televīzijas likumu, ir šis likumprojekts, jo nevar iestrādāt vienkārši šīs normas, kur ir pilnīgi atšķirīgs mediju sadalījums.

I.Circene

Var iestrādāt. Mēs, piemēram, koncesiju vienā dienā.. izmainījām visu likumu, kur tas bija vajadzīgs attiecīgajā jautājumā. 20.oktobrī, kad es lūdzu Kleckina visus šos jautājumus iesniegt, ja ir kas jāgroza, es skaidri pateicu, ka mēs nepieņemsim līdz 19.decembrim trešajā lasījumā jauno likumu.

D.Buceniece

Circenes kundze, jums liekas adekvāti salīdzināt vienu koncesijas pantu ar direktīvas pārņemšanu?

I.Circene

Bet jūs zinājāt, ka nebūs. Jūs zinājāt, ka līdz 19.decembrim jaunais likums nebūs. Jūs visi to zinājāt.

D.Buceniece

Padome jums iesniedza likumprojektu šogad jau martā. Jūs varējāt to darīt pusgadu.

I.Circene

Un pēc tam līdz jūlijam jūs saskaņojāt grozījumus – viss tos, kas bija saistīti ar juridiskiem jautājumiem. Konkrēti. Viss tas ir redzams protokolos.

A.Rugāte

Par Dālderu kunga gatavību zināmā mērā, es tā saprotu, uzņemties šīs nozares tādu kā patronāžu vai kā to varētu teikt, vai pārraudzību, vai kā. Ir jau valstis pasaulē un Eiropā tostarp, kur Kultūras ministrija tiešām ir tā institūcija, kuras pārziņā ir... Mums tā problēma bija tāpēc un arī turpmāk tas tā arī atrodas, ka bija bažas par to, ka viena ministrija diktēs noteikumus. Es atvainojos par šiem žargoniem vai vulgāriem izteicieniem, bet tas nav mans izdomājums. Tās bija tās barjeras, pār kurām mēs netikām pāri. Nu mēs esam tur, kur esam. Un tad man ir jautājums, vai Kultūras ministrija šajā situācijā kopā tad nu ar darba grupu, kurai, kā es saprotu, ir dotas samērā lielas pilnvaras, ir valdības deleģējums, ir parlamenta pilnvara, ir sabiedrība, kas šobrīd gaida, ko tad mēs pateiksim šī jaunā likuma, jaunās kārtības sakarā, kā tas viss būs, vai Kultūras ministrija ir gatava, ka tā arī varētu būt šajā procesā un, teiksim, pārņemt kādu virsvadību vai to galveno lomu. Es šeit negribu nekādā veidā apstrīdēt jau a priori Nacionālās radio un televīzijas padomes lomu vai tās vietu, es diskusijas līmenī lieku to galdā – vai Kultūras ministrija būtu gatava uzņemt atbildību līdz ar visu, kas ar to nāks līdzī. Jūs dabūsiēt tā kārtīgi trūkties par to, ka jūs tagad noteiksiet to kārtību, to saturu un visu pārējo. Tātad – pilna atbildība. Taču kārtība tāda, kuras mums te tagad nav, tāda varētu iestāties, ja viena valsts institūcija, kurai ir vistiešākais sakars ar šo nacionālo saturu, pēc tam ar - nacionālo pasūtījumu.

I.Circene

Tad padome nav vajadzīga.

A.Rugāte

Nē, nē. Tas jau ir cits jautājums, bet mēs varam par to debatēt, kā tā lieta ir kārtojama, bet – vai Kultūras ministrija, mans jautājums, būtu gatava par šo jautājumu debatēt, lai nonāktu līdz atbildei? Jā vai nē?

I.Dālderis

Es pašreiz, protams, nevaru atbildēt. Mēs šo jautājumu neesam uzstādījuši tādā ļoti skaidrā.. Tas, ka es šeit esmu, tas tiešām nozīmē, ka mēs gribētu būt klāt tai procesā, jo šis kultūras saturs un nacionālais pasūtījums ir ļoti būtisks; kultūras sadaļa nacionālajos medijā ir ļoti nozīmīga. Mēs to redzam kā ļoti būtisku instrumentu mūsu nacionālās valsts saglabāšanai. Tie ir tādi ļoti augsti vārdi, bet tieši tā tas ir. Tādēļ mēs arī, redzot šīs problēmas ar direktīvas ieviešanu un visu pārējo, es domāju, ka mēs noteikti varam izvērtēt šādu priekšlikumu un pārdomāt visus *par* un *pret*. Katrā ziņā mēs gribētu dziļāk visā tajā piedalīties.

L.Pavļuta

Te varbūt var norādīt, ka šādas diskusijas, protams, ir bijušas. Toreiz Ministru kabinets nolēma, ka tas varbūt nav tas labākais mirklis, kad nodot šīs funkcijas, kā bija paredzēts, kā bija iestrādāts likumprojektā nodot Kultūras ministrijai. Toreiz secināja, ka tas varētu prasīt daudz budžeta līdzekļu un būtu kāda funkciju dublēšanās. Un tiešām būtu ļoti sīki un padziļināti jādiskutē, lai šīs funkcijas nedublētos ar padomi, ar ministriju, jo, protams, ministrija nevar pārņemt visas funkcijas. Ministrija varētu - toreiz bija domāts vairāk par kā tādām inspekcijas funkcijām un padome paliktu vairāk saturiski..

I.Dālderis

Saturiskā vērtēšana, lai tas atbilstu sabiedrības interesēm, to mēs varam nokārtot citādākā veidā, lai tas tiešām nebūtu kādas politikas, teiksim, viena vai otra politika ietekmes sfērā, bet par to, lai būtu kārtība šajā jomā, mēs varētu patiešām piedalīties daudz vairāk.

A.Cālīte-Duļevska

Tāda piebilde. Ņemot vērā to, ka Kultūras ministrijai būs loma nākotnē sabiedriskā medija attīstībā, gan arī pārējo mediju attīstība, gan šīs likumdošanas izstrādē, es tomēr ne īsti piekrītu jūsu formulējumam par to, kāda ir kultūras nozīme sabiedriskajos medijos. Jūs uzskatāt, ka mediji ir kultūras programmas pārraides, teiksim, kanāls. Savukārt es uzskatu, ka mediji ir kultūras sastāvdaļa, visi mediji kopumā ir kultūras sastāvdaļa, kas ietekmē mūsu vērtību orientāciju, kas ietekmē mūsu vizuālo uztveri, mediji ietekmē arī valodu, ne tikai valodas lietošanu, teiksim, ja tā būtu latviešu valoda, bet arī valodas kvalitāti. Kopumā. Mēs nevaram teikt, ka mums tagad ir pārraide, kur mums ir ļoti laba valoda, un līdzās ir ziņu raidījums, kur šī valoda ir, teiksim, *pieklibo*. Tas pats attiecas arī uz vizuālo kultūru. Tāpēc es domāju, pirms tālākais darbs norisinās, būtu labi izdiskutēt šo jautājumu, kā tiek uztverts šis „kultūras” jēdziens un kultūra un audio un audiovizuālie mediji kopumā. Manuprāt, būtu vērts to darīt, lai nebūtu tā, ka kultūra ir nozare. Paldies.

I.Dālderis

Jā, es varbūt tiešām gribētu vēl pakomentēt. Es domāju, ka tiešām sabiedriskais medijs veic abas šīs funkcijas, kā jūs teicāt – gan kultūras nešanu, teiksim, mediji kā tādi, lai nonāktu līdz sabiedrībai, līdz visiem sabiedrības.. gan arī tie ir kultūras sastāvdaļa. Tas ir tikai loģiski.

Diemžēl man jāskrien uz Ministru kabineta komiteju, bet...

I.Skrastiņš

Vienu mazu, mazu jautājumu es gribēju.

I.Dālderis

Jā.

I.Skrastiņš

Ir jau skaisti uzrakstīts, un ir patīkami, ja tas piepildās – „pēc iespējas plašas sabiedrības sasniegšana”. Bet jums kā ministram taču ļoti labi ir zināms. Kāda var būtu runa par plašas sabiedrības sasniegšanu, ja tagad Latvijas Radio ir jāatslēdz raidītāji diviem kanāliem budžeta dēļ. Citiem mēs dabūjam līdzekļus, lai nosegtu, kaut kādai māju īrei, bet būtiskai sadaļai, kas jums ir rakstīts, par plašas sabiedrības sasniegšanu... Griežas ausīs tas, ka ir tik skaisti uzrakstīts, bet par patiesību – kas ir sasniedzams.

L.Pavļuta

Tas ir tāds mērķis, uz ko ir jāiet. Tāpat kā mēs salīdzinājām – šī pati misija, kur mēs norādījām, lai salīdzinātu, kā būtu jāatšķiras sabiedriskajiem medijiem no citiem medijiem. Protams, ka „pēc iespējas plašāka publika”, tas ir mērķis.

I.Circene

Kota kungs un tad beidzam jautājumus.

E.Kots

Es vēl gribēju mazliet kopējā sarunā teikt, ka Edgara Jaunupa toreiz izstrādātajā likumprojektā toreiz bija iestrādāta Kultūras ministrija. Un tas viss bija paredzēts, tas bija kādus trīs, četrus gadus atpakaļ. Tad nu ļoti politiskas kaislības bija, jo toreiz Kultūras ministrija bija Helēna Demakova, un tad nu visiem likās, ka atkal tur varētu būt lielas varas sagrābšana medijos, un visa šī ideja tika „noairēta”, ja tā var teikt. Tāpēc es aicinu, ja, piemēram, kaut kas tāds virzās, tad ir nepieciešama savstarpēja politiska vienošanās, un tad varbūt tas viss virzīsies uz priekšu, jo šī ideja jau ir ļoti sena.

L.Pavļuta

Varbūt vēl varu atbildēt uz tiem dažiem citiem jautājumiem, kas varbūt man vēl palika prātā, kas netika atbildēti. Pirmkārt, par mediju lietotprasmi bija jautājums, tad es varu pateikt, ka ir dažādi veidi, kā risināt šo jautājumu; un varbūt šis nav tas likumprojekts, kur visu šo jautājumu vajag regulēt, bet šeit, teiksim, direktīva nosaka, ka dalībvalstīm būtu jāatskaitās, kāds tad ir šis mediju lietotprasmes līmenis, tad varbūt varētu nodot padomei šādu funkciju, vismaz to veicināt un domāt par to. Citās valstīs jau skolās un bērnu dārzos ir mācību priekšmetos ir jau iekļauts. Arī mums, izanalizējot izglītības sistēmu, radās priekšstats, ka netieši šie jautājumi tiek skarti arī skolās. Tā, ka, teiksim, tas ir jau dažādu likumu un Ministru kabineta noteikumu jautājums. Šeit varbūt man īsti nebija skaidrs, kā tas būtu pretrunā ar komercorganizācijām, kas bija tā baža, bet es varu pateikt, ka šis lietotprasmes jēdziens attiecas uz to, kā sabiedrība vērtē medijus, informāciju, ko medijos lasa [iegūst], tas attiecas arī uz to, kā sabiedrība spēj vispār lietot medijus, atpazīt internetā, citas kādas formas, kā ar mobilajiem telefoniem un dažādus citus aspektus.

Tāpat šī lietotprasmē attiecas uz to, kā sabiedrības sazinās ar medijiem. Piemēram, konkrēti sniedz kādus priekšlikumus, atsauksmes un tamlīdzīgi. Un ceturtais būtiskais punkts – kā sabiedrība sazinās savā starpā ar citiem sabiedrības locekļiem par to, kas notiek šajos mediju piedāvātajos forumos un citos veidos, tur ir ārkārtīgi daudz veidu; ir bijušas daudzas konferences par šo tēmu un šo jautājumu var risināt, es domāju, vismaz tādā vēlamajā nozīmē.

Vēl bija jautājums par sabiedrības pārstāvību nacionālajā pasūtījumā, tad arī patiešām nav varbūt vajadzīgs, ka ir jāsaskaņo ar katru sabiedrības locekli. Šī doma mums visiem ir skaidra, ka katram, kuram interesē, ir tiesības izteikt savu viedokli un būtu skaidri zināms, kā to var izdarīt. Tas bija arī Circenes kundzes jautājums vienā sanāksmē, teiksim, lai katram būtu skaidrs, kā viņš var izteikt viedokli par to, kas viņam nav patīcis, un lai šī informācija būtu zināma. Tāpēc arī direktīva paredz, un mēs priekšlikumā piedāvājām šo punktu, ka medijiem ir jānodrošina noteikta kontaktinformācija, kur konkrēti var vērsties jebkurā diennakts laikā, e-pastu vai kā citādāk. Ir dažādi forumi, kur var izvērst šo pārstāvību, un taču profesionālās, nevalstiskās organizācijas pārstāv katra savu nozari; un, ja viņi vēlas apkopot šādus viedokļus un tālāk tas tā līdz augšai.

I.Circene

Liepiņas kundzei vēl jautājums.

L.Liepiņa

Jā, par šo pašu prezentāciju. Es tikpat kā visu sapratu, tikai jēdzienu „sociālā vienotība” – to jūs man varētu paskaidrot tā īsi. Un otra lieta, kas man jau pagājušajā reizē lika domāt par to sabiedrisko pasūtījumu. No vienas puses mēs toreiz arī mazliet runājām par aptaujām, reitingiem – kas un kā, bet skaidrs ir arī, ka šos augstos reitingus sasniedz tikpat kā tikai *viegli sagremojami*, teiksim, raidījumi, vienalga, kas tas būtu. Es domāju, Latvijā vēl nav tik traki, bet vienā otrā Rietumu zemē tas ir novedis tik tālu, ka var runāt par tautas apmulžošanu, respektīvi, cilvēks kļūst aizvien ierobežotāks, jo viņam nepaplašinās redzesloks. Tieši otrādi – viņš notrulinās. Kā jūs redzat šo problēmu, vai varētu sasniegt, ka tas ir sabiedrības pasūtījums, ko arī sabiedrība atbalsta, bet tomēr nepakļaujas viņu vienkāršajam, teiksim, slinkumam ieslēgt vienu programmu, kur man ne par ko nav jādomā, es tikai sēžu un viss.

L.Pavļuta

Jā, paldies. Par sociālo vienotību – tā pavisam īsi varu pateikt, ka tas arī ir tādu vispārīgo mērķu ziņā, kas izriet nu jau no Lisabonas līguma, Eiropas Savienības pamata līguma un dažādiem aktiem. Tā ir domāta kā vispārējs mērķis, ka sabiedrība ir vienota. Prezentācijas ietvaros mēs nedomājam ko tādu specifiskāku, konkrētāku. Sociālā vienotība kā jēdziens.

L.Liepiņa

Vienkārši tā kā viendabīgāka tas ir domāts? Sociāli ar to parasti saprot kādu sociālo stāvokli. Bagātie, nabagie u.tml., bet šajā gadījumā tam nav saistības ar ekonomiku, bet tas ir tas, kā sabiedrība jūtas savā starpā.

L.Pavļuta

Jā, tas ir tas, kā, teiksim, mēs tulkojam. Tur pakļaujas arī integrācija un tādi jautājumi, bet šis ir vispārīgāks mērķis.

Runājot par to, ko sabiedrība vēlas, tas jau tiešām šeit ir daudz diskutēts par to, ka no vienas puses sabiedriskajam medijam ir jāatspoguļo tas, ko sabiedrība vēlas, tas, ko šeit daudzi darba grupas locekļi ir uzsvēruši, un no otras puses – protams.. mēs arī redzējām no dažādām prezentācijām, kas tad ir, ko sabiedrība vēlas, kam ir tie augstākie reitingi. Varbūt tiešām tādiem raidījumiem, *dzeltenām ziņām*, teiksim tā. Tāpēc varbūt tad nacionālais pasūtījums, procedūra - pēc iespējas profesionālākai un ar politikas veidotājiem ir ļoti būtiska, lai norādītu šos virzienus, kur tomēr kaut kādā veidā var kontrolēt. Sabiedrībai ir tiesības piedalīties. Viedokļi ir jāņem vērā. Ir dažādi veidi, kā to pasniegt.

L.Circene

Vēl arī jautājumi. Tabūna kungs un Līdakas kundze.

P.Tabūns

Kolēģi, es gribētu rosināt vēlreiz ļoti nopietni padomāt par mediju, nevar tā īsti pateikt, pakļautību īsti nē, pārraudzību, kādu mēs esam izraudzījuši – Kultūras ministriju. Es īsti nesaredzu to īsto institūciju, kura būtu tā pārraudzītāja. Kādēļ? Nacionālā radio un televīzijas padome tika radīta kā neatkarīga institūcija, kura pārrauga pilnībā un virza šo mediju darbību. Un kā neatkarīga institūcija tikai tā nosacīti tā bija pakļauta parlamentam, tieši Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijai. Varbūt arī komisija nav atradusi to veidu, kādā pārraudzīt šo institūciju, bet tas, ka mēs tagad Kultūras ministrijai uzticēsim šo lietu, man rada stipri lielas aizdomas, ka diez vai tas ir pareizi, diez vai pareizi, jo Kultūras ministrija tomēr ir viena šaurāka tā sakot virzība un diez vai, tas tā.. bet diez vai tā varētu būt. Te būtu jāmeklē pavisam cits instruments. Nezinu, no kurienes ir nācis šis rosinājums. No Jaunupa kunga, vai.. izstrādājot šo likumprojektu, bet es domāju, ka tas nav *riktīgi*. Tā kā mums vēl ļoti nopietni vajadzētu padomāt par šo lietu. Es saprotu, ka parlamentā mēs bieži esam sastapušies ar tādu ļoti jūtīgu parādību, kā parlamenta komisijas, teiksim, pieprasījuma komisija, ir aicinājušas attiecīgos medijus pie sevis uz informācijas iegūšanu, bet to bieži vien ir uztvēruši un medijos parādās – *aha*, parlaments tagad grib kontrolēt medijus un diktēt savus noteikumus, kas tā nekad nav bijis, bet vienai Kultūras ministrijai kā pārraudzības organizācijai.. es ļoti šaubos. Tomēr aicinu kolēģus izteikties par šo lietu daudz nopietnāk.

L.Pavļuta

Es varbūt īsi varu pateikt, lai saprastu, ka tiešām šeit runa tikai vienmēr ir bijusi par to, ka Ministru kabineta ietvaros Kultūras ministrijas atbildības joma ir tikai direktīvas ieviešana un šie jautājumi, kas skar direktīvu. Tie vairāk ir Eiropas darbi un atskaitīšanās komisijai. Ja vispār ir bijusi runa par Kultūras ministriju līdz šim, tad tas ir bijis direktīvas ietvaros. Tātad tikai un vienīgi sagatavot tādu informāciju – cik mums ir Eiropas darbi un, tā teikt, darīt šo *melno darbu*. Nekad tas nav bijis citādāk.

P.Tabūns

Tad tas ir ļoti strikti jānodala.

L.Pavļuta

Tieši tā. Jā, tas bija arī tas, ko iepriekš mēs runājām, ka strikti ir jānodala, pie kā arī šis jautājums atdūrās, kā, teiksim, nodrošināt, ka šīs funkcijas nedublētos.

I.Circene

Īsā replika pirms nākamajiem jautājumiem. Tas, kas ir par Kultūras ministrijas funkciju, kā jau Kota kungs pieminēja, tas jautājums ir vismaz piecu, sešu gadu garumā. Vienmēr tad ir atdūries pret to, lai nebūtu politizēta šī pārraudzība, vienmēr tas ir bijis noraidīt pilnībā. Ir iespēja diskutēt jaunajā likumprojektā, ka daļa no padomes funkcijām tiek novirzīta Kultūras ministrijai. Šī daļa varētu būt licenču izsniegšana, monitorings, kā tas ir vienā otrā Eiropas valstī. Padome tādā gadījumā ir vairāk vērsta uz to, ka tiek veidots nacionālais pasūtījums, programmas, saturs, pārraudzība par šo sadaļu, bet tas ir tas, kāpēc mēs diskutējam, lai redzētu, ko tad mēs paši no šīs diskusijas gribam panākt. Tā kā Kultūras ministrija pašlaik nekur netiek virzīta kā pārraudzības institūcija. Līdakas kundze, lūdzu.

G.Līdaka

Es gribēju Liepiņas kundzei, jūs runājāt par sabiedrības vēlmi skatīties vieglas lietas, es jums nepiekrītu, jo auditorijas pētījumi rāda, ka tomēr mūsu, vismaz Latvijas, sabiedrība visaugstāk vērtē informatīva rakstura raidījumus, un tie ir reitingos visaugstāk. Otra lieta ir, teiksim, tādi kultūras sastāvdaļu raidījumi, kurus labprāt skatās. Tā, ka es negribētu piekrist jums. Šīs vēlmes ir jāpēta vairāk.

Otra lieta, es domāju, ka būtu jāsāk runāt konkrēti par nacionālo pasūtījumu, kas tad ir šis nacionālais pasūtījums. Man ir pilnīgi vienalga, kas uzraksta šo nacionālo pasūtījumu – vai Kultūras ministrija vai Saeimas iecelti pārstāvji padomē, bet vienam šis nacionālais pasūtījums nupat ir jāuzraksta. Īstenībā, tā ir ne tikai kultūras sastāvdaļa. Tās ir arī politiskas lietas. Mēs jau esam sēdējuši.. Šķēle vēl bija premjers, kad mēs sēdējām Ministru kabinetā un runājām, ko tad tā valsts pasūtīs no tiem medijiem, kas ir tā sabiedrības vēlme ir. Un mēs līdz tam neesam vēl šodien tikuši, kas ir tas svarīgākais. To, ko auditorija grib skatīties, mēs ļoti labi zinām, bet ko sabiedrībai un valstij vajag no šī sabiedriskā medija, lai tas realizētu sabiedrības vajadzības, tas ir šībrīža uzdevums; mums ir jāsež, jāsaprot, vai tie ir kultūras raidījumi, ziņu raidījumi.. praktiskas lietas patiesībā, nevis mēs te tagad, kurš - Kultūras ministrija vai Saeima.. es par Kultūras ministriju, kur būs viens cilvēks, kas to izdarīs, nevis diskutēs gada garumā.

I.Circene

Man vairāk neviens nav pacēlis.. Ā, Rugātes kundze.

A.Rugāte

Attīstoties tehnoloģijām, patiesībā ir mainījusies padomes loma. Padomes loma kā pārraudzītājam šajā nozarē, kā šīs nozares attīstītājam, kā šīs nozares virzītājam. Ja mēs to skatāmies kopsakarā ar šodien debatēto, tad man šķiet, ka, taisnība, es jau esmu apņikusi, atgādinot, bet paldies, ka man rodas domubiedri Līdakas kundzes personā, ir jārunā par nacionālo, tikai man gribētos teikt, nevis pasūtījumu, bet nacionālo saturu šajā nozarē. Par nacionālo saturu runājot, tad mēs varam atdalīt to daļu vai tā ietvarā lūkoties uz sabiedrības vai nacionālo pasūtījumu. Sabiedriskajiem raidītājiem, sabiedriskajiem medijiem, sabiedriskajām raidorganizācijām. Protams, šeit ir ļoti viegli, tā teikt, apmaldīties un ļoti viegli ir sajaukt šīs lietas, bet tas būtu ļoti būtiski kaut kā nejaukt, jo nacionālais saturs ir tas, kas ir vajadzīgs raidorganizācijās Latvijas teritorijā. Un tas stāv pāri visam – tas attiecas gan uz sabiedriskajiem, gan uz komerciālajiem. Savukārt, ja ir runa par sabiedrisko pasūtījumu vai sabiedrības pasūtījumu, tad ir runa par sabiedriskajiem medijiem vai sabiedriskajām raidorganizācijām, kuras izpilda vienu konkrētu daļu no nacionālā satura. Un tad,

piemēram, šī brīža situācija, kādā mēs atrodamies, - mēs tā ļoti daudz to skatāmies un daudz ko redzam, bet vēl tā tramīgi runājam par tām lietām, kas ir reāli skatāmas televīzijas ekrānā. Ir interaktīva pieeja, nu taču piekritīsiet, ir; un šī interaktīvā pieeja ir radījusi jaunas izpausmes; un šī jaunā izpausme ir šovs. Vai šovs ir nacionālais saturs, ko mēs vēlamies? Es nedaudz vulgarizēju šo jautājumu virkni, taču tas ir jautājums, uz ko mums ir jāatbild. Un jāatbild, iespējams, ir darba grupā, iekams mēs runājam un mēģinām formulējam, kas ir nacionālais saturs, lai nonāktu pie tā, ka mēs varam atbildēt un spējam atbildēt, un likumā ieliekam, kas ir sabiedriskais pasūtījums vai nacionālais pasūtījums. Man šķiet, ka tās ir ļoti nopietnas, no kurām mums nevajadzētu īpaši kautrēties vai vairēties, bet runāt skaidru valodu. Jo ātrāk mēs to sāksim, jo būs labāk, jo pretējā gadījumā mums te.. tas, ko sauc par anotāciju likumprojektam, es to jau kuru reizi lasu un ar katru reizi es nonāku pie arvien vairāk jautājumiem. Gribu citēt, tas ir tajā pašā kontekstā. Un mans jautājums – vai tad patiešām stratēģiski būtiskos jautājumos ir panākta vienošanās vai konsensus, kā man tiek apgalvots šajā anotācijā, kā – sabiedrisko mediju finansējums, kā sabiedriskais pasūtījums, kā sabiedrisko elektronisko mediju dalība reklāmas tirgū, citi ar reklāmu saistītie jautājumi un tā tālāk. Vai tad? Nav taču, ne tuvu mēs neesam. Mēs esam formulējuši, ka tie ir mūsu sāpīgie, ārkārtīgi būtiskie, sen jau nobriedušie jautājumi, ar kuriem ir jātiek galā, bet, ka te būtu panākts kāds konsensus, ka te būtu vismaz kāda skaidrība valsts līmenī, vienalga, vai tie būtu nacionālie kanāli vai tas ir nacionālais saturs, vai nacionālais pasūtījums, vai nozare valstī kā nacionālās kultūras sastāvdaļa. Šo atbilžu mums vēl nav.

I.Circene

Paldies, Rugātes kundze. Tā ir vesela jautājumu pakete, kas tagad pēkšņi ar vienu jomu tika nesta mums priekšā diskusijai un apspriešanai. Pirmkārt, vai jūs domājat, ka satura regulācija būtu iekļaujama, ka arī komercraidorganizācijām mēs tagad regulēsim saturu, kas man liekas, ka tas nav vispār mūsu diskusijas iespējas, ne vispār sabiedrības iespējas, ka mēs tagad iejauksimies saturā, ko veido tās organizācijas, kur valsts nepiedalās nekādā veidā. Nākamais, ja mēs runājam par sabiedriskajām raidorganizācijām, par ko mēs vispār runājam, jo tas ir saistībā ar to, kas ir valsts pasūtījums, kas ir šis nacionālais pasūtījums un saturs, tad ar ko atšķiras šis saturs, kas tiek ietverts šajā pasūtījumā? Tas pasūtījums jau ir tas saturs un līdz ar to mēs nevaram nodalīt saturu no tā, ko mēs vēlamies redzēt. Ja mēs runājam par šoviem, tad tas pilnīgi noteikti nav pasūtījums, bet tā ir komercdaļa, uz ko ir vērstas arī sabiedriskās raidorganizācijas, lai pelnītu naudu ar reklāmām. Un tas ir jau šodien pilnīgi skaidrs, ka šovi ir dzīvotspējīgi, vienalga, vai tas ir sabiedriskajā vai komercraidorganizācijā. Līdz ar to par to mums nav šodien diskusija. Mums ir diskusija par to, kā valsts ar savu pasūtījumu, ko tā finansē. Tā ir tā daļa, ar ko mums ir jāaizstāv mazākuma intereses. Kā mēs aizstāvam kultūru, kā mēs aizstāvam attiecīgi izglītības, zinātnes, reliģijas daļas, kas neinteresē sabiedrības vairākumu un kuras nevar tikt nodrošinātas ar šo reklāmu. Es domāju, ka tā ir milzu vesela tēma, bet man bija vēl Bucenieces kundze par šo jautājumu pieteikusies.

D.Buceniece

Pavisam īsi, atbildot Rugātes kundzei. Mēs, izstrādājot šo likumprojektu ekspertu līmenī, industrija, mēs nonācām nevis pie konsensus... Jūs dzirdat mani, Anta? Es jums atbildu.

A.Rugāte

Es dzirdu, jā.

D.Buceniece

..nevis pie konsensus, bet pie kompromisa gan mēs nonācām. Jums ir jāsaprot, ka starp tādiem interešu pārstāvjiem kā sabiedriskie, komerciālie nekad nebūs konsensus. Starp kabeļiem un satelītiem nekad nebūs konsensus, bet ir sasniedzams kompromiss, un to mēs šajā darba grupā panācām. Mēs, es uzskatu, savā ekspertu grupā savu esam izdarījuši. Tagad ir jāpieņem lēmums lēmuma pieņēmējiem. Es redzu, šeit nav nekādas vienprātības. Tabūna kungs saka vienu, Circenes kundze saka vienu, Rugātes kundze kaut ko citu, Cileviča kungs vēl neko nav teicis, Strazdiņa kungs arī. Lūdzu, jums ir viela diskusijai. Un es vēlreiz uzsveru – kompromisa variantus mēs panācām gan starp sabiedriskajiem un komerciālajiem medijiem, gan starp izplatīšanas veidiem un citiem stratēģiskiem jautājumiem. Paldies.

I.Circene

Cileviča kungs, lūdzu.

B.Cilevičs

Jā. Ļoti īsa piezīme. Es domāju, runājot par nacionālo pasūtījumu, mēs runājam par formām, un tas nav pareizi. Esmu pārliecināts, ka arī šovs var veicināt demokrātiskas vērtības un arī ziņu raidījums var būt ļoti populistisks un smadzeņu skalošanas veids. Tā, ka ne jau par to ir jārunā. Paldies.

A.Rugāte

Es gribētu to citātu tomēr no tā dokumenta izlasīt, jo tas mums visiem simts deputātiem ir izdalīts un tur ir skaidri un gaiši uzrakstīts, es neizdomāju šo terminu, – „šāds konsensus tika panākts, kā svarīgs priekšnosacījums sekmīgai likumprojekta virzībai Saeimā”.

I.Circene

Vai Bucenieces kundze..

D.Buceniece

Kas tas par dokumentu ir, ko jūs lasāt, es nesaprotu?

A.Rugāte

Šis dokuments saucas „Likumprojekta „Elektronisko mediju likums” anotācija”.

I.Circene

Tabūna kungs ko vēlas piebilst.

P.Tabūns

Es atļaušos iemest vienu akmentiņu dīķī. Runājot par nacionālo pasūtījumu, es daudz esmu par to domājis un nekad neesmu īsti sapratis, kas tur īsti ir ar to nacionālo pasūtījumu. Man šis nacionālais pasūtījums nav apmierinājis nekad tāds, kāds tas ir, jo nacionālā valstī arī nacionālais pasūtījums tā arī tas ir nosaukts. Mēs maldāmies trijās priedēs, ziniet, kāpēc? Daudzi varbūt nepiekritīs, bet es tūlīt teikšu, lūk, ko. Mēs nacionālā valstī neesam sapratuši, kas ir nacionālas valsts ideoloģija. Tādas nav. Vajadzētu beidzot 20 gadus pēc neatkarības pasludināšanas sākt par to domāt, vai ir vai nav nacionālai valstij ideoloģija, vai tā ir vajadzīga. Neviens par to nerunā,

nediskutē. Šad tad kaut kur iemet. Presē esmu dzirdējis un redzējis „ideoloģija”, vai ne? Kāda tad ir? Redziet, tad mēs nemaldītos arī ar nacionālo pasūtījumu. Nacionālais pasūtījums, ne velti Rugātes kundze teica par saturu, par nacionālā pasūtījuma saturu. Tas ir kopā saistīts. Tā ir ļoti plaša lieta un diskusija. Es tikai iemetu diskusijai.

I.Circene

Paldies, Tabūna kungs, bet mēs šeit esam tieši ar tādu mērķi, un tāpēc man ir lūgums no jūsu puses katram pateikt, vai vismaz pārstāvēt kādu organizāciju pa vienam, kā tad jūs redzat to pasūtījuma veidošanu, jo tas, par ko es šīs sēdes sākumā teicu, ka mēs nevaram paņemt astoņus tūkstošus nevalstiskās organizācijas, mēs nevaram uzticēties, teiksim, pieciem deputātiem vai pieciem padomes locekļiem, kuri nodrošinās visas sabiedrības intereses. Bet nu līdz šim vairāk es esmu dzirdējusi replikas un piebildes, bet es neesmu redzējusi to, kādā veidā jūs sakāt, ka no piecām iesaistītajām nevalstisko organizāciju grupām, kas pārstāv, piemēram, viena pārstāv kādas kultūras organizācijas, otra pārstāv raidorganizācijas, trešā pārstāv vēl citas organizācijas, un, teiksim, no šīm sabiedrības grupām nāk pārstāvis, kurš, teiksim, sabiedriskā kārtā nāk ar savu priekšlikumu un diskusiju. Kāds ir jūsu redzējums, kā mēs to sabiedrību iesaistām. Vienīgais priekšlikums, ko es šodien dzirdēju, bija tas, ka politiķi ir ievēlēti, viņi pārstāv sabiedrības grupas, un viņi tagad lems. Es domāju, ka tas nav tas, ko mēs šodien gribētu gala rezultātā kā gala slēdzienu saņemt. Lūdzu, Juškevičas kundze un tad Brikšes kundze.

D.Juškeviča

Tā ir sagādījis, ka droši vien es šeit esmu vienīgā, kas ir septiņas reizes veidojusi nacionālo pasūtījumu no Latvijas Radio puses kopā ar saviem kolēģiem un divas reizes no televīzijas, un tikpat daudz reizi ir aizstāvēta arī nacionālā pasūtījuma izpilde. Tā, ka 18reizīga pieredze šajā jomā. Es domāju, ka mēs ejam kaut kādā pilnīgi nepareizā virzienā. Kaut kur presē nemitīgi pavīd doma, ka padome nav izpildījusi savu mājas darbu, padome nav uzrakstījusi stratēģiju, padome nav uzrakstījusi priekšā nacionālo pasūtījumu. Ne reizi neesmu dzirdējusi, ka kāds būtu runājis par redakcionālo neatkarību, pirmkārt. Otrkārt, ja man kāds savā laikā būtu teicis, un padome būtu nolikusi priekšā papīru, es nezinu, kā es saviem kolēģiem to programmas līniju noliktu to priekšā un teiktu tā - „šis ir tas, kas mums tagad ir jāizpilda”. Mīļie, tā bija tikai padomju laikā! Mums atnāca kaut kādi *talmudi* no Maskavas, kuri mums bija jāpilda. Tā lieta ir tā, ka vertikālā hierarhija ir aizgājusi vai lēnām iet projām. Šobrīd ir horizontālā atbildība; un šī horizontālā atbildība, lai kaut kādā veidā motivētu redaktorus, tos cilvēkus, kas tur strādā, viņiem ir jāiesaistās no A līdz Z. Nerunāsim par saturu tādā nozīmē. Par principiem sen jau visi ir vienojušies. Arī šeit tika minēti principi. Kultūras ministrija runāja par principiem. Un principi ir *ok*. Demokrātiska valsts un viss pārējais. Tā ir tā lieta, par ko ir jādomā šobrīd, un sabiedrība, respektīvi, sabiedriskais medijs zina, ko viņi dara, viņi pārzina šos principus, viņi veido tos jau gadiem. Svarīgākā lieta, un tur es pilnībā jums piekrītu, un tā ir izpildes analīze.

I.Circene

Paldies. Bet tie ir ļoti vispārīgi teikumi, ko mēs tādā veidā nevaram ne ielikt likumdošanā, ne pārbaudīt. Pirms dažām mūsu grupas sēdēm viens no konkrētiem maniem priekšlikumiem, kur es vienkārši gaidu, vai jūs atbalstāt vai nē, ir kaut vai šīs aptaujas, ko augstskolas bija ar mieru veikt, sabiedrības domas aptaujas. Tad šos

rezultātus mēs paņemam un redzam – „sabiedrība vēlas to”. Un tad mēs, uz to balstoties, varam veidot ko tālāk.

D.Juškeviča

Jā.

I.Circene

Bet mums tas ir jānoformulē. Ja darba grupa grib nākt ar kādu piedāvājumu, tad tam ir jābūt formulētam. Mēs ejam pa riņķi, mēs veicinām demokrātiju, mēs veicinām sabiedriskās domas iestrādāšanu, mēs to likumā nevaram realizēt ar šādu vispārīgu frāzi. Mums vajag, pirmkārt, otrkārt, treškārt, kas ir grupas piedāvājums, pirmkārt, otrkārt, un, treškārt. Tas, kā notiek tagad, mēs vairāk vai mazāk visi zinām. Ja sabiedrība uzskata, ka tās domas nepietiekami tiek ņemtas vērā, ka mums ir jābūt svaigai domai, svaigai pieejai. Tas, kā process ir noticis līdz šim, nav nekas slikts, bet mēs gribam uzlabot. Mēs pašreiz nediskutējam par to, kādā veidā notiek process, mēs gribam kaut ko jaunu. Tātad mēs gribam, vai nu mainīt padomes funkcijas vai atstāt tādas, kādas tās ir, vai daļu funkciju nodot ministrijām – vai tā ir Kultūras ministrija, vai tā ir Satiksmes ministrija, vai tā ir vēl kāda cita ministrija. Tas ir mūsu piedāvājums, bet piedāvājuma pašreiz mums vairāk vai mazāk nav.

D.Juškeviča

Viena lieta, ko es vēl gribēju pateikt. Divas reizes Nacionālā radio un televīzijas padome ir veikusi pasūtījumus - lielus, kvalitatīvus pētījumus tieši par to, ko jūs sakāt – sabiedrības viedoklis par nacionālo pasūtījumu abiem medijiem, gan radio, gan televīzijai. Es uzskatu, ka pēdējā, kas bija 2003.gadā vēl joprojām ir lietojami un vēl joprojām daudzi šie principi nav izpildīti.

I.Circene

Paldies. 2003. gads tomēr ir ļoti, ļoti sena pagātne. Ja mēs gribam balstīties uz pētījumiem, tad tam ir jābūt ieliktam likumdošanā. Mums no darba grupas nav nekāda ne starpziņojuma, ne ziņojuma, ko mēs komisijā uz otro lasījumu vispār varam ņemt vērā. Līdz ar to, ja nav konkrētu priekšlikumu līdz šim visus šos divus mēnešus, tad mēs vairāk vai mazāk esam izteikuši savus viedokļus. Man pret to nav iebildumu, jo pamatdokuments, kas mums ir komisijā izstrādāts un mēs to esam apmēram ceturto, piekto daļu izskatījuši visus priekšlikumus, es to turpināšu skatīt. Ja mēs gribam radīt pienesumu no šīs darba grupas, tad mums ir jānāk ar konkrētiem priekšlikumiem.

D.Juškeviča

Tad tas pienesums varētu būt tāds, ka vēlreiz varētu veidot šādu pētījumu. Tikai diemžēl tam nepietiek finanšu.

I.Circene

Cik maksā šāds pētījums? Konkrēti. Jūs veicāt pētījumu, cik tas maksā?

D.Juškeviča

Tas ir mērāms ap.. desmit tūkstošiem [*reizē arī I.Brikše izsaka – „ap 10 tūkstošiem”*]. Tā ir mazākā summa. Ja grib kvalitatīvu pētījumu, tad ir vairāk.

I.Circene

Varbūt, ka tas var būt interaktīvs, varbūt, ka tam ir citas formas. Mums ir jānāk ar jaunām domām, jauniem redzējumiem un jauniem priekšlikumiem.

Vai būtisks vai par to pašu, Līdakas kundze?

G.Līdaka

Es vienkārši, skatoties no malas, saprotu, ka es nebūšu tā, kas rakstīs nacionālo pasūtījumu, jo es pārstāvu komercraidorganizācijas, bet, skatoties no malas uz šo situāciju, es redzu, kā tā ir veidojusies zināmā mērā. Vienā pusē ir Radio un televīzijas padome, kurai ir kaut kāda vīzija par nacionālo pasūtījumu. Otrā pusē ir Arvils Ašeradens, ka viņam ir jauns redzējums. Es neesmu redzējusi nevienu no šiem redzējumiem, kuru aizstāvēt. Kurš rakstīs?

I.Circene

Jā, es saprotu. To mēs kā priekšlikumu nevaram ielikt likumdošanā. Man būtu lūgums – tā kā ir stunda pagājusi, es došu Brikšes kundzei vārdu, lai apkopotu to, ko mēs tagad vairāk nekā stundu esam diskutējuši.

I.Brikše

Kolēģi! Acīmredzot, ja mēs sākam iet pa apli un esam tur, kur mēs jau esam bijuši vairākas reizes, tad, iespējams, ka mums tomēr ir jāsāk pieļaut iespēja, ka kaut kas nav kārtībā ar to, kā ir likumprojektā nedefinēts nacionālais pasūtījums vai sabiedriskais pasūtījums, vai sabiedrības līdzdalība – vienalga, kā mēs to saucam. Otrkārt acīmredzot nav kaut kas kārtībā ar to, kādā veidā patiesībā tiek realizēta pārvalde un uzraudzība. Patiesībā mans priekšlikums būtu to visu atcerēties un nākamajā mūsu darba grupas sēdē izvērst diskusiju tieši par šo jautājumu, respektīvi, par mediju pārvaldību un otra lieta – par šo nacionālā vai sabiedriskā pasūtījuma veidošanas principiem un šo principu skaidru noteikšanu likumā, jo, ja mēs šeit savā starpā patiešām, sēžot otro mēnesi, nevaram panākt kādu konsensus vai vismaz kādu kompromisu, kā tas saucas un kā tas tiks realizēts, tad tomēr ir jāreķinās ar to, ka plašāka publika pavisam to nesapratīs. Paldies.

I.Circene

Paldies. Vai vēl kāds par šo pirmo sadaļu, par kultūru vēlas ko piebilst. Lūdzu, Dombura kungs.

J.Domburs

Es pat nevis piebilst. Man liekas, ka mums ir viegli te viens otram mētāt tās bumbas un teikt, ka mēs neko neesam radījuši, viss slikti un tamlīdzīgi. Ja darba grupa grib dot vienu konkrētu pienesumu par audiovizuālās politikas tēmu, tad mums ir jādefinē, vai nu darba grupa pasaka, ka ir jārada vai nu Kultūras ministrijai vai, es nezinu kam, kādus grozījumus esošajā likumprojektā, ja ir 19. decembris karājas pāri pa galvām kā attiecīgais zobens, vai arī mēs atsakāmies no šī ceļa un ejam nezināmā nākotnē ar elektronisko mediju likumprojektu un direktīvas neieviešanu. Tas gan ir jautājums, kas šeit darba grupai ir jānedefinē un kā mājasdarbs jādod tālāk caur komisiju.

I.Circene

Paldies. Kultūras ministrija.

L.Pavļuta

Es varbūt arī īsi gribētu pateikt tiešām, ka varbūt nevarētu teikt, ka darba grupas pienesums ir mazs, jo šīs diskusijas – pat, ja tās nonāk līdz tam, ka nav lieli priekšlikumi esošajā likumdošanā, - tās varbūt rosina citas iedvesmas, un ir taču vēl citi izrietošie dokumenti, kuros, teiksim, varbūt pat ir labāk kādas lietas definēt. Pieņemsim, piemēram, par nacionālo pasūtījumu, iespējams, ka nav viss jāliek likumprojektā, jo tas ir jāskatās no juridiskā viedokļa, ko var likt likumprojektā un ko – izrietošajos dokumentos, bet šis pienesums varbūt tik un tā ir arī tad, ja nav tik daudz konkrētu priekšlikumu par konkrētiem pantiem.

I.Circene

Paldies. Es domāju, ka mēs šo pirmo darba punktu varētu arī tagad beigt un ķerties pie otra, jo, kā jau es minēju pašreiz mēs komisijā skatām Elektronisko mediju likumu un esam tikuši līdz tam, ka mums ir tomēr skaidri jāpasaka, vai mums ir likumdošanā viens sabiedriskais elektroniskais medijs vai mums ir tā, kā pašreizējā Radio un televīzijas likumā. Līdz ar to tas ir jautājums, ko man tomēr būtu būtiski, ka darba grupa nāk ar savu viedokli vai redzējumu, lai mēs varam atsaukties, ka darba grupas viedoklis ir tāds. Viens vai otrs. Kurš vēlētos pirmais izteikties? Varbūt, ka Dace, jo, ņemot vērā, ka mēs esam visas komisijas sēdes ļoti cieši saistīti un mēs zinām vienādi šo problēmu, varbūt, ka Bucenieces kundze var arī no padomes puses izteikt, kādēļ tas jautājums ir tik būtisks.

D.Buceniece

Pirmkārt, man likās, ka mēs jau ar komisiju kopīgi to lēmumu pieņemām jūlijā, kad mēs jums prezentējām pirmo reizi *Ernst&Young* ziņojumu, kurā bija skaidri parādīts, ka īstermiņā apvienot radio un televīziju nenes nekādu ekonomisko ieguvumu, bet ilgtermiņā – tas varētu būt ietaupījums, kā arī to, ka šo vienoto mediju diktē tehnoloģijas un visa attīstība, un mediju konverģence. Komisija toreiz, es atceros, jā, mums ir šis vienotais medijs.

Kāpēc tas ir svarīgi likumā? Tāpēc, ka arī no juridiskās tehnikas un visiem saistītajiem pantiem ir svarīgi saprast, vai šis ir viens medijs vai vairāki. Es to redzu no padomes puses, ka mēs radām jaunu sabiedrisko mediju un likumā ir vienskaitlis, bet pārejas noteikumos savukārt ir precīzi atrunāta reorganizācijas kārtība un veids, kādā šis jaunais medijs tiek izveidots. Tā, ka, īsumā atbildot, viens medijs. Paldies.

I.Circene

Paldies par padomes viedokli. Man gandrīz tagad ir jāsaka tā, vai mēs visi piekrītam šim viedoklim, vai sākas diskusija par to, ka ir dažādi viedokļi. *[Klusums]*. Vai tiešām šī būtu tāda konsensus vienotība šinī gadījumā, ka neviens nevēlas diskutēt un mēs pieņemam, ka otrs punkts ir izskatīts? Jā, lūdzu.

A.Rugāte

Bet tas nenotiek ar 2010. gada 1.janvāri vai arī ar šī likuma pieņemšanas brīdi, bet pārejas noteikumos būs tā mūsu vienošanās, kas būs izrietoša no likuma, kuru pieņemsim un no tām normām, par kurām mēs būsim vienojušies. No tā izrietoši būs, teiksim, jaunā medija darbības starta pozīcija.

I.Circene

Pilnīgi noteikti nebūs 2010. gada 1.janvāris, un, iespējams, ka tas nebūs arī 2011. gada 1.janvāris, jo mēs pieejam ļoti reāli šīm lietām, bet es domāju, ka mums ir

būtiski likumprojektā iestrādāt visā tekstā vienotu principu, lai pēc tam nav domstarpības. Liepiņas kundzei arī vēl komentārs.

L.Liepiņa

Jā, man pašai, domājot par šo tēmu, liekas, ka būtu svarīgi tādā gadījumā, ja mums ir tikai viens medijs, nodrošināt, ka mums ir pietiekami plaša padome ar ļoti skaidri definētām funkcijām un ka mums ir pietiekami plaša uzraudzība pār visu šo procesu, kā tas darbosies, jo citādāk, ja mums ir tikai viens medijs, iespējams, tikai vienam kultūras ministram pakļauts, tad nu tiešām ir drauds, ka neies labi.

I.Circene

Liels paldies. Es došu vārdu Brikšes kundzei, kura šoreiz saistībā ar šo mediju mums pat ir no darba grupas ļoti konkrēts priekšlikums.. ko tad mēs varam arī no darba grupas sniegt komisijai, ko izskatīt saistībā ar šiem labojumiem. Paldies.

I.Brikše

Man ir mūsu priekšlikumi 5.pantam un diemžēl mums no piektā panta priekšlikumiem izriet priekšlikumi pirmajam pantam. Mēs novērtējam, ka pirmais pants jau ir izskatīts.

Es vēlētos atgādināt, ka 16.novembrī mēs patiesībā izstāstījām par problēmām saistībā ar sabiedriskajiem medijiem: par funkciju izpratni, uzraudzību [*papildu informācija no prezentācijas, kas netika detalizētāki izklāstīta – „būtība un funkcijas likuma izpratnē; uzraudzība un pārvaldība; saturs - tā funkcijas un satura veidošanas jautājumi; sabiedriskais pasūtījums; risks - sabiedriskā medija finansējums”*].

Patiesībā arī mums šodien parādījās tās pašas problēmas, kuras mēs bijām jau nosaukuši. Raugi, šodien mēs varam ar konkrētiem priekšlikumiem atbildēt uz to, ko tad varētu darīt. Respektīvi, skatoties uz piekto pantu, ko tur varētu ietvert, pirmkārt, mēs respektējam pieeju šajā likumprojektā, nevis darbības ar jauniem likumiem. Otra lieta – tajā pašā laikā mēs centāties ievērot to, ka tas, kas tiek ielabots ir orientēts uz nākotni un sevišķi uz sabiedriskā medija nākotni. Trešā lieta, respektīvi, lai mēs izvairītos no konfliktiem, kas ir pašlaik un kur patiesībā likumprojekts šos konfliktus neatrisina. Pagājušajā reizē mēs patiesībā atkal ieraudzījām, ka padome ir šāda konflikta situācijā tad, kad mēs runājam par apraides jautājumiem, digitālo pāreju. Visbeidzot, arī tas, kas arī šodien Kultūras ministrijas teiktajā izskanēja, ka patiesībā ir ļoti daudz tādu problēmu, ar kurām vajadzētu nodarboties un kuras vajadzētu veicināt, risināt šai sabiedrībā, kā, piemēram, mediju attīsta daudzas citas lietas, ar kurām patiesībā Latvijā neviens nenodarbojas un nav par to arī īpaša interese.

Respektīvi, pirmais ir nosaukums [*sabiedriskā medija*]. Mēs arī esam par vienskaitli jau patiesībā no paša sākuma. Otra lieta tāpat ir priekšlikums izņemt laukā „elektroniskais”, jo mēs arī šajā grupā jau esam runājuši, ka sabiedriskais medijs varētu būt arī attiecināms uz drukas kanāliem [*ka sabiedriskajam medijam ir arī NE-elektroniski kanāli*]. Līdz ar to tāpat agrāk vai vēlāk varētu rasties domstarpības, vai tas drīkst veidot žurnālu, kas reāli medijam dotu iespēju izveidot kvalitatīvu nedēļas žurnālu. Otra lieta ir, ka sabiedriskajam medijam būs ļoti būtiska funkcija noturēt kvalitatīvu žurnālistiku.

Pašlaik, ja mēs skatāmies uz tiem procesiem pasaulē, tad pašlaik pat ASV, kur vienmēr attiecībā uz medijiem ir bijis patiesībā princips, ka „tirgus izšķir visu un uzvarēs labākās idejas”, tieši tikko ir veikts liels pētījums par - *Reconstruction of American journalism* [http://www.cjr.org/reconstruction/the_reconstruction_of_american.ph],

nosaukums, par žurnālistikas izmaiņām. Ar ļoti kritiskiem vārdiem, kur, piemēram, Šudsons [*Michael Schudson*], kas ir viens no autoriem. Respektīvi, tas, pirmkārt, pievērš uzmanību tam, ka ir būtiski sabiedriskie mediji, kas spētu nodrošināt žurnālistikas kvalitāti un otra lieta – patiesībā ir jautājums par profesionālās žurnālistikas iespējām nākotnē. Līdz ar to sabiedriskais medijs varētu veidot vēl vienu papildu kanālu, racionāli skatoties, droši vien tas varētu būt žurnāls, kas būtu ļoti būtisks, jo Latvijā patiesībā nav kvalitatīvas žurnālistikas. [*Papildu neizvērstā prezentācijas informācija – „Latvijas mediju situācija jau uzrādījusi un turpina uzrādīt tendenci, ka kvalitatīvus preses izdevumus privātajiem uzņēmējiem nav/ nebūs intereses izdot; analītiskam un kritiskam izziņas procesam vitāli ir nepieciešams lasīšanas process; nākotnē ir prognozējama situācija, ka varētu veidoties arī citi sabiedriskie mediji; likumprojektā minētie ‘nekomerciālie elektroniskie mediji’ var veidoties arī kā sabiedriskie”*].

Tātad LTV un LR pārveidotos par Latvijas sabiedrisko mediju.

Uzklausījuši kritiku, kā mums gribējās pārveidot sabiedrisko mediju par kaut ko citu, mēs saglabājām kapitālsabiedrību un, respektīvi, šajā ziņā ar saviem priekšlikumiem iekļaujamies pašreizējā likumprojektā.

Vēl viena būtiskā lieta. Mēs diezgan stingri uzskatām, ka sabiedriskais medijs ir ar šo būtisko daļu - sabiedriskā pasūtījuma īstenošanu.

Jautājums, vai tas ir Latvijas nacionālais medijs. Tas nav tikai nosaukuma jautājums, ko es šodien sapratu arī diskusijā. Jautājums, ko nozīmē tas „nacionālais”, pagājušajā reizē arī bija jautājums par to, kā mēs to saprotam – teritoriālā apraide, iespējams, kāds to saprot kā ideoloģiju vai ko citu, bet tā „nacionālā” izpratne ir diezgan daudzveidīga un bieži vien, ja mēs skatāmies teorētiski, tad tā agrīnā izpratne sāk zust, kas ir diezgan sarežģīts jautājums. Otrs – mēs sakām, ka šis sabiedriskais medijs būtu vienīgais, kura vārdā vajadzētu saglabāt vārdu „Latvijas”. Ja rastos citi, tad ar citiem nosaukumiem.

[Konkrētie priekšlikumi:

(2) Latvijas sabiedriskais medijs ir valsts kapitālsabiedrība, kas izveidota un darbojas saskaņā ar šo likumu, likumu „Par valsts un pašvaldību kapitāla daļām un kapitālsabiedrībām”, Komerclikumu un statūtiem, ko apstiprina „Latvijas sabiedriskā medija fonds”, kas sabiedrības interesēs uzrauga un kontrolē sabiedriskā medija darbību.

(3) Sabiedriskā medija pilnais nosaukums ir valsts sabiedrība ar ierobežotu atbildību „Latvijas sabiedriskais medijs”.

(5) Sabiedriskais medijs īsteno sabiedrisko pasūtījumu].

Nākamais jautājums – uzraudzība un kapitāldaļu turēšana. Mēs piedāvājam fonda principu. Respektīvi, līdz ar to šis fonds ir kapitāldaļu turētājs, ar ko ir atrisināta daļu turēšana, kas bija pie visiem mūsu iepriekšējiem priekšlikumiem, kādus esam šeit izteikuši.

[Konkrētais priekšlikums: (4) Sabiedriskā medija pamatkapitālu veido valsts ieguldītā manta. Publiskais nodibinājums „Latvijas sabiedrisko mediju fonds” ir valsts kapitāla daļu turētājs šajā kapitālsabiedrībā]

Tātad – ko tas fonds dod? Tas atrisina ne tikai šo kapitāldaļu turēšanu, bet arī daudzas citas lietas. Pirmā lieta būtu tā, ka būtu atdalīta Nacionālā elektronisko mediju padome vai vienalga, kā tā sauktos, no sabiedriskā medija. Līdz ar to sabiedrisko mediju uzraudzītu abas šīs institūcijas.

Nākamais - institucionāli tiktu koncentrēta uzmanība uz tām mediju problēmām, kuras jau nosaucu, gan ar žurnālistikas, kas saistītos gan ar mediju pratību, gan ar kvalitatīvo žurnālistiku. Fonds būtu brīvāks veicināt arī dažādus analītiskās žurnālistikas, pētnieciskās žurnālistikas projektus, izsludināt konkursus u.tml. Trešā lieta – parādītos daudz plašāks skats uz šīm problēmām, un fondam arī būtu tā iespēja, kas nav pašlaik padomei, respektīvi, piesaistīt saimnieciskai darbībai papildu līdzekļus, varētu nodarboties ar radio un televīzijas resursu, varētu teikt tā, pārdošanu un izplatīšanu. Līdz ar to būtu arī pieņēmums, kas varētu saistīties ar to, ka ziedojumi, sponsorējumi tiktu pieņemti šajā kontā, ne medijos, kas, protams, tos ietekmētu – medijos paliktu tikai tīrā reklāmas daļa, bet fonds varētu nodarboties ar visām pārējām saimnieciskajām lietām, respektīvi, arī dažādu finansējumu piesaistīšanu.

Pie šī piegājiena mēs sakām, ka mēs mierīgi varām turpināt sarunu par to, kā mēs šo pārvaldes shēmu bijām uzbūvējuši [sk. *16.novembra ekspertu grupas prezentāciju - http://www.politika.lv/temas/mediju_kritika/sabiedriskais_medijs/], jo fonds tajā diezgan labi iekļaujas, un līdz ar to mēs varam turpināt diskusijas par to, kā realizēt pārvaldi.*

Tātad tie reālie ieguvumi. Respektīvi, ar šo likumprojektu ir iespējams risināt daudzas lietas, ja mēs sakārtojām vairākas problēmas, kuras te pamatā jau tika uzrādītas. Otra lieta ir, ka fonds patiesībā ir daudz labāks padomes variants, lai risinātu to, ko šeit jau visu laiku nosauc, kas ir, ka ir jāiesaista daudz vairāk sabiedrība un kur visi saka, ka tad, kad visa sabiedrība atnāks, tās 8000 nevalstiskās organizācijas, tad tik un tā tur būs tāda viegla *bābele*. Otra lieta ir tas, ka visi šeit arī saprot, ka sabiedrība nav pietiekami drošs kritērijs, lai, piemēram, veidotu sabiedrisko pasūtījumu. Līdz ar to fonds iedot, ietver ekspertus. Ja mēs paskatāmies kā piemēru šo Kultūrkapitāla fondu, tad viņiem ir ļoti elastīga struktūra, respektīvi, ir eksperti pieejami gan padomē iekšā gan, otrkārt, ir ekspertu komisijas, kas darbojas kā eksperti noteiktās jomās, un līdz ar to šeit viņi nav pilnā laikā, viņi atnāk uz sēdēm, viņiem maksā kādas honorāra naudas par piedalīšanos sēdē. Līdz ar to viņi visu laiku regulāri kā stabila komisija strādā. Līdz ar to mēs fondā varam domāt par, iespējams, satura komisiju, iespējams, par cilvēktiesību, brīvību, ētikas komisiju. Mēs par ļoti daudzām citām lietām varam runāt. Līdz ar to otrs ir, ka pietiekami ērti ir piesaistīt visdažādākajā veidā vai nu forumus vai ko citu, arī sabiedrību, it sevišķi tad, ja ir šīs ekspertu komisijas, kas patiesībā atsevišķas jomas var izstrādāt un arī šai sabiedrībai sniegt zināmus priekšstatus, un līdz ar ko diskusijas un debātes kļūst racionālākas un organizētākas.

Līdz ar to vēl viena lieta, ko mēs patiesībā ar šo priekšlikumu arī risinām problēmas, kuras mēs esam nosaukuši, un, atkarībā no tā, kā darba grupa nolems šobrīd, mums tad arī ir tālākās iestrādes visām pārējām problēmām, kuras esam nosaukuši.

Un šī ir tā izmaiņa, kas ir nepieciešama pirmajā pantā, jo notiek izpratnes maiņa par sabiedrisko pasūtījumu. [24] *Sabiedriskais pasūtījums - neatkarīgi veidotas un uzraudzītas kvalitatīvas sabiedrisko mediju programmas atbilstoši sabiedriskā labuma interesēm*. Droši vien, ka „sabiedriskais pasūtījums” nekad nebūs pietiekami perfekti, šauri un skaidri, un saprotami visiem noformulēts, bet, mūsaprāt, ļoti būtiska ir kvalitāte un sabiedriskais labums šajā sabiedriskajā pasūtījumā.

I.Circene

Paldies Brikšes kundzei. Es domāju, ka tas ir tiešām ir ļoti grūti noformulēt, pārdomāt priekšlikumus, ko darba grupa varētu apspriest un arī izteikt savu viedokli. Pat neredzot paceltas rokas, es vispirms gribētu lūgt padomi komentēt šādu priekšlikumu.

D.Buceniece

Drīkst jautājumus vispirms uzdot? Brikšes kundze, vai jūs varētu paskaidrot par to interešu konfliktu mazliet konkrētāk?

I.Brikše

Interesu konfliktu es saskatu tajā pārstāvniecībā, kā pagājušajā reizē padome pārstāvēja publikas intereses un sabiedrības intereses tajā brīdī, kad..

D.Buceniece

Nē, nē. Tās ir vispārīgas frāzes, bet konkrēti mūsu darbā, kur ir bijis interešu konflikts?

I.Brikše

Es, piemēram, nosaucu. Es nosaucu konkrētu gadījumu – tā, piemēram, bija pagājušī sēde šeit, kad patiesībā padome stāvēja nevis publiskas pozīcijās, bet raidorganizāciju pozīcijās.

D.Buceniece

Vai jūs, rakstot šos priekšlikumus, izlasījāt 2006. gada Satversmes tiesas spriedumu par Nacionālo radio un televīzijas padomi? [www.satv.tiesa.gov.lv/upload/2006-05-01LV.rtf].

I.Brikše

Nē. Mēs izlasīsim.

D.Buceniece

Ļoti žēl, jo tur ļoti precīzi uzrakstīts, ka interešu konflikta nav.

I.Brikše

Bet tas bija 2006.gadā.

D.Buceniece

Esošā likumdošana ir no 1995. gada.

I.Brikše

Respektīvi, ir jautājums, ka patiesībā, es teiktu, ka ar šo 1995. gada likumu šī valsts attiecībā uz sabiedriskajiem medijiem, ielabojot direktīvas, varētu *rullēt* vēl daudzus gadus pie nosacījuma, ka šajā valstī likumi strādātu, ka šajā valstī likumus lasītu pēc būtības un nevis pēc tā, kā vienkārši gribas vai negribas, vai kas katram ir kapacitātes patiesībā šos likumus izpildīt.

D.Buceniece

Nākamais jautājums man ir par šo fondu. Uz kuru pantu likumā „Par valsts un pašvaldību kapitāla daļām un kapitālsabiedrībām” jūs balstījāt šo priekšlikumu?

I.Brikše

Mēs atsauksimies, ja šis precizējums būs nepieciešams plašāks.

D.Buceniece

Jā, tas ir ļoti svarīgi, jo jūs ļoti ātri pārlecāt tām lietām...

I.Brikše

Jā, paldies par piezīmi.

D.Buceniece

...kas acīmredzot jūs ne īpaši interesē, bet man nav skaidrs tas juridiskais mehānisms. Jūs salīdzinājat ar Valsts Kultūrkapitāla fondu, bet tā ir pilnīgi cita struktūra. Tur ir atsevišķs likums. Kā jūs bijāt iedomājušies juridiski, kā notiks reorganizācija.

I.Brikše

Patiesībā arī šeit mēs neredzam iemeslu, kāpēc šeit nevarētu rasties atsevišķs likums attiecībā uz šo fondu..

D.Buceniece

Es jautāju – kādā veidā. Tas ir viss, ko es jautāju.

I.Brikše

Jā, mēs redzam kā nākamo soli patiesībā atsevišķa likuma izstrādi. Tādā gadījumā, respektīvi, ja sāk darboties šis pieņēmums, ka tas ir fonds, tad paralēli ir jāuzraksta vēl viens likums, šim fondam ir jāuzraksta nolikums un tādā gadījumā šis fonds darbojas. Diskutējams jautājums varbūt varētu būt par šī fonda padomes veidošanu. Mēs piedāvājam Saeimu atkal šī sabiedriskā medija dabas dēļ, jo tā ir ļoti sensitīva. Iespējams, mēs atkal varam atgriezties pie Kultūras ministrijas vai pārējām valsts institūcijām, bet tas patiesībā ir jautājums par pārvaldi, par ko darba grupā ir nepieciešama atsevišķa diskusija, uz ko es aicinu nākamajā reizē

D.Buceniece

Jā, tad jautājums varbūt mazliet komentāra veidā par to, ka jūs gribat svītrot šo vārdu „elektronisks”. Tur būs problēma, es negribu šobrīd pārstāvēt Saeimas Juridisko biroju, bet tur ir problēma ar to, ka tādā gadījumā tas neatbildīs likuma nosaukumam un regulējamai darbības jomai, jo 2.pants konkrēti pasaka, uz ko attiecas šis likums. Ja jūs gribat aptvert plašāku spektru un ielikt arī presi, pārējos, tad jums ir vai nu jāpieliek klāt šis likums „Par presi un citiem masu informācijas līdzekļiem”, kurš nav grozīts, kopš 1991. gada. Es jums vienkārši saku, pret ko jūs atdursieties Juridiskajā birojā.

I.Brikše

Nē, es nedomāju, ka es tādā tieši konkrēti, ka es pati kaut kur konkrēti atduršos, jo jautājums pašlaik ir par to, ka, tā teikt, pilsoniskās aktivitātes nodarbojas ar to, par ko citiem algu maksā.

Tātad viena lieta ir tā, ka ir jautājums, kā mēs saprotam „presi” vai kaut kas cits. Šī ir tā lieta, kāpēc nevar lietot 2003. gada aptaujas un domāt, ka ar tām var noteikt pašlaik sabiedrisko pasūtījumu. Šī ir arī tā lieta, kāpēc citādāk ir jāskatās uz sabiedrisko mediju pašlaik, jo jēdziens patiesībā „presi” reāli zūd kā jēdziens pašlaik. Drīzāk mēs varam runāt par kanāla veidiem vai par kādiem mediju veidiem, bet mēs nevaram vairs runāt lielā apjomā – prese.

D.Buceniece

Vēl viens jautājums. Mazliet varbūt par plašāku tēmu. Vai jums ir informācija, vai jūs zināt, cik bieži šādus milzīgus, kvalitatīvus pētījumus veic citās Eiropas Savienības dalībvalstīs?

I.Brikše

Tas ir visai atšķirīgi, protams.

D.Buceniece

Piemēram, par Vāciju. Jūs zināt?

I.Brikše

Nē, es neesmu konkrēti datus pārbaudījusi..

D.Buceniece

Es jums pastāstīšu. Viņi veic ne biežāk kā reizi piecos gados. Es redzēju, ka, piemēram, Dombura kungs smīkņāja, kad mēs pieminējām šo 2003. gadu. Kvalitatīvi pētījumi tiek veikti reti, jo tie ir dārgi, un tie tiek veikti patiešām kvalitatīvi, lai atspoguļotu pēc iespējas plašāku informāciju. Ziniet, ka sabiedrības viedokļi nemainās pa gadiem. Tie tiešām nemainās. Ja jums, piemēram... Teiksim, ja Dombura kungam patīk *Nissan* markas automašīna, es vienkārši ņemu kā triviālu piemēru, bet tas nenozīmē, ka nākamajā gadā viņam pēkšņi patīks *Mercedes* vai vēl kaut kas, bet šie kvalitatīvie pētījumi nav jāveic katru gadu. Es pierakstīju arī to, ko jūs mums solījāt 30.novembra sanāksmē, jūs un Rožukalnes kundze solījāt, ka jūs no universitāšu puses palīdzēsiet mums, padomei, – ka jums ir pētījumi un ka jūs bez maksas tos varat veikt. Kur tie ir? [*izsaukumi no auditorijas - „o” u.tml.*]

I.Brikše

Diezgan labi būtu, ja padome mums uzdotu konkrētākus jautājumus, ko jūs gribētu no universitātēm, jo patiesībā mēs neesam tā kā ārštata padomes socioloģisko pakalpojumu sniedzēji. Tātad, pirmkārt, es gribētu informēt padomi un arī pārējos klātesošos, ka laikam te nav sevišķi labas skaidrības par kādu.. laikam jau par socioloģiju nav skaidrības, tāpēc, ka kvalitatīvie pētījumi, par ko runā padome, patiesībā ir kvantitatīvie pētījumi vairāk, pārsvarā, jo tiek veiktas lielas auditorijas aptaujas, un tās ir saistītas, jā, ar lielajām izmaksām, jo ir liela izlase un tā tālāk.

Otra lieta, mēs par daudzām kvalitatīvām lietām patiesībā varētu pētīt tās mazās grupas, un tas nemaz nebūtu dārgi, atkarībā no tā, ko mēs atkal gribam un cik droši gribam, jā, ja jūs pasūtīsiet lielajām socioloģiskajām firmām, tas būs dārgāk. Mēs varam to izdarīt vienkāršāk droši vien.

Trešā lieta ir tas, ka uz Latviju nevar skatīties kā uz Vāciju. Vienkārši uz Latviju nevar skatīties kā uz Vāciju tāpēc, ka Latvija ir viena postpadomju valsts, kurā ļoti strauji mainās nevis tikai iespējamās Dombura attieksmes pret mašīnu markām, bet vēl ir ļoti daudzi citi svarīgāki jautājumi, kas saistās ar vēlēšanu orientācijām, ar elektorāta attieksmēm. Novērtējiet, lūdzu, to, kā balso Latvijā elektorāts.

I.Circene

Paldies! Man ir pieteikušies uz jautājumiem Kota kungs, Dombura kungs un Līdakas kundze, bet man vispirms gribas teikt, ka plkst. ir 11:30 un atgriezīsimies pie priekšlikumiem, jo pēc stundas sāksies komisijas sēde, kur man ir vajadzīgi konkrēti darba grupas viedokļi par vienotu mediju un vai šie ir darba grupas priekšlikumi, vai

tie nav priekšlikumi. Līdz ar to es lūgtu pieturēties pie konkrēti apspriežamā jautājuma, jo citādāk arī šī diena mums būs bez konkrēta priekšlikuma un mēs skatīsimies komisijā savus 280 jautājumus uz priekšu. Kota kungs, tad Dombura kungs.

E.Kots

Jā, es tiešām aicinātu darba grupai respektēt mūsu visu dārgo laiku, jo mēs brīžiem ļoti attālināmies no tēmas. Attiecībā uz priekšlikumiem, es neesmu juridiski izglītots, bet man ir lielas šaubas, jo fonds nekad nevar būt kapitāla daļu turētājs, jo fonds ir pilnīgi cits darbības principi. Kā priekšlikumos izskanēja, fonds vēl ir gatavs nodarboties ar saimniecisko darbību uz valsts izveidota resursa. Tur var būt ļoti lielas problēmas. Es joprojām arī pārstāvu to, ka sabiedriskais medijs īsti nevar būt kapitāla daļu turētājs, bet tas ir mans viedoklis pagaidām, nevis kapitāla daļu, bet komersants. Sabiedriskais medijs kā komersants rada zināmas problēmas, bet es saprotu, ka darba grupa neko citu pagaidām nav atradusi, ja? Bet tāpēc es ļoti lūgtu steidzami šos priekšlikumus izanalizēt juristiem, jo, manuprāt, tie var radīt lielas problēmas.

I.Circene

Paldies! Dombura kungs.

J.Domburs

Paldies. Par mašīnām neteikšu, bet teikšu par lietišķo stilu. Es ļoti aicinātu Bucenieces kundzi nemēģināt saasināt retoriku par to, ka jūs nesaprotat kaut ko, jūs nezināt kaut ko, vēl kaut ko...

D.Buceniece

Es tā neteicu.

J.Domburs

Nē, nu tas viss izriet diemžēl no jūsu retorikas. Es vienkārši gribu informācijai pateikt. Laikam nosaukt vārdus ir Brikšes kundzes ziņā, bet nav tā, ka šī piecu cilvēku ekspertu grupiņa, kuri tiešām nav juristi, ka viņi būtu paši šo sarakstījuši. Mēs esam to darījuši, konsultējoties ar juristiem. Tur ir absolūti neviennozīmīga viena patiesība, kas varētu būt Bucenieces vai jurista X vai Y patiesība. Nav tādas vienas patiesības, tai skaitā attiecībā uz fondu nav vienas tādas patiesības, jo zināmā mērā šobrīd pēc tā, ko mēs dzirdam no juristu komentāriem, mēs faktiski ejam laukā, jo Latvijā nav tāds izveidots. Tas nenozīmē, ka tādu nevar izveidot, bet tāda vienkārši nav. Līdz ar to mans aicinājums būtu nemēģināt prezumēt, ka zem šī nav bijuši mēģinājumi analizēt juridiskas lietas, līdzīgi kā mēģinājumi analizēt to, kas ir pētījumi, vērtējumi, viss pārējais, bet tas, kas attiecas, kā jau Brikšes kundze teica, kas attiecas uz sabiedriskā pasūtījuma izstrādes uzraudzības principiem, finansēšanas modeļiem un virkni citām lietām, kas arī šobrīd likumā ir starp 50. un 60. pēdējiem pantiem, atkarībā no tā, cik šo pantu būs, tas vienkārši nav novests līdz redakcionālam līmenim, bet tas ir ievērtēts kontekstā ar šo pantu, kas rada to uzbūvi. Paldies.

I.Circene

Paldies! Kleckina kungs un Līdakas kundze.

Ā.Kleckins

Man arī liekas, ka mēs aizejam vairāk diskusijā par sīkumiem, nevis par konkrētu pieeju. Redziet, pirmais, manuprāt, piemēram, vajag skatīties, kā attīstīsies no šī viedokļa nozare kā tāda. Un no šī viedokļa daudzi saka, ka nevar, ka jāpārdomā, kā to formulēt, bet skaidrs, ka pareizi ir, ka nākotnē visi būs elektroniski, tā vai citādi. Tāpēc var gan atstāt, gan atteikties no tā, jo runa ir par to, ka platforma kļūst kopīga un tāpēc ir ļoti grūta sadarbība. Tāpēc vajag te domāt, kā to precīzi formulēt, lai to var iestrādāt likumā. Cita lieta, kad mēs sākam runāt par sabiedrisko pasūtījumu, ka tam ir jābūt sabiedriskam, neatkarīgam un tā tālāk. Tad ir jārunā tiešām par to, ko var iestrādāt patiešām kā mehānismu. Un mehānisms šajā gadījumā nav sabiedrības aptauja. Mehānisms nav arī ekspertu aptauja. Un tur jau ir tā būtība, ka no vienas puses ekspertu viedoklis ir par šauru, lai aptvertu visu sabiedrību, vienalga, kā to sauc, padomes locekļi vai tiek veidota kāda darba grupa, no otras puses – sabiedrības aptaujas dod tikai priekšstatu par sabiedrības priekšstatu par to, uz kuriem jāiet. Tas ir tas, ko nevar dot ne-profesionāļi. Kā salikt šīs divas pieejas, tā ir tā problēma. Kā to darīt, es esmu pilnīgi pārliecināts, ka pie padomes ir tiešām jābūt tādai pētnieciskai grupai, kas strādā tieši, pasūta pētījumus un tā tālāk, jo bez tā nevar. No otras puses ir jābūt profesionāļiem, analīzei par to visu un to vajadzētu. Tas ir daudz svarīgāk, nekā veidot vēl vienu struktūru, kur atkal būs jāaskaņo savā starpā vienai padomei ar otru padomi, vai kā to sauc. Un vēl kas, piedodiet, kā viens populārs savulaik cilvēks ir teicis: „Tas *bordaks* tā arī turpināsies”. Es nekad neesmu redzējis, ka, veidojot jaunu struktūru kaut kas tiktu atrisināts, nevis sarežģīts. Tāpēc arī par to vajag paskatīties. Kad skatās tikai no tā viena punkta, tad viss izskatās labi, bet kādā brīdī būs jāpaskatās, kādas radīsies no jauna problēmas, piemēram, mums padomei kādas ir radušās problēmas no tā, ka mēs esam sabiedriska.. neesam neatkarīga no valsts struktūras, skaitāmiem organizācija. Mēs nevaram nevienu likuma jautājumu, nevienu priekšlikumu, neko nevar ienest pa tiešo. Visur ir – kā jūs pārstāvēs Ministru kabinetā, kas jūs pārstāvēs šeit. Mums ir jāmeklē komisija un tā tālāk. Redziet, katra lieta ir jāpaskatās no abām pusēm. Es domāju, ka tie priekšlikumi, kas šodien tika izteikti, principā varētu būt ļoti nopietni analizējami, nevis diskutētu par to, ka tas ir sliktis un kurš ir sliktāks. Man liekas, ka šai sakarībā es neredzu, ka mēs esam īpaši gatavi. Vēl kas – ļoti skaisti formulēt, ka sabiedriskais pasūtījums... neatkarīgi.. No kā neatkarīgi? Galu galā kāds taču lēmumu pieņems, un lēmuma pieņēmējs ir atkarīgs. Kā var būt neatkarīgs? Tas skan ļoti skaisti. Nevarat panākt neatkarību gan no tās finansiālā stāvokļa, gan no visādām, citādām.. juridiskām.. un galu galā no to cilvēku priekšstatiem, kas galu galā pieņem lēmumu un atbild par to. Tāpēc, redziet, te ir daudz problēmu.

I.Circene

Paldies, Kleckina kungs. Man būtu lūgums, ja varētu jautājumus īsi, jo man vēl ir Līdakas kundze, Cālītes-Duļevskas kundze, Dombura kungs, Rugātes kundze. Lūdzu.

G.Lidaka

Es gribēju tikai atgriezties pie vēstures. Man ļoti patika tas, ko teica Inta par šiem atsevišķajiem likumiem, jo kādreiz jau tas bija. Arī Saeimas Cilvēktiesību komisijā mēs izskatījām šādu variantu par to, ka varētu būt divas uzraudzības – viens komerciālajiem un viens sabiedriskajiem medijiem. Ir atsevišķs Operas likums, es nezinu, bibliotēkas likums. Tātad ir šis sabiedriskā medija likums un atsevišķā komerciālā uzraudzība. Un tad mēs atkal atgriežamies pie Kultūras ministrijas. Bet es gribu pateikt vienīgi vienu lietu, ka tas neizgāja cauri komisijā, jo deputāti to neatbalstīja.

I.Circene

Paldies, Cālītes-Duļevskas kundze.

A.Cālīte-Duļevska

Es tikai gribēju pateikt to, ka es arī palīdzēju *Pilsoniskajai savienībai* izstrādāt labojumus un tāpēc šo likumu labi pārzinu. Daudzās vietās bija grūti noformulēt, bet šie formulējumi, kuri ir darba grupas piedāvātie, un es tos ļoti atbalstu. It īpaši, *Pilsoniskās savienības* labojums izņemt ceturto punktu un kā tas tālāk ir noformulēts šis sabiedriskais pasūtījums. Un arī, teiksim, šis pirmais punkts, kas ir sabiedriskais medijs.

Otrkārt, es gribētu teikt tā, ka mums ir jāsaprot, ka tagad mēs pakļaujamies un sakām, ka likumdošana ir tāda, un to mēs nevaram, to mēs nevaram, vai mēs izvīzām mērķi un meklējam, kā mēs to varam panākt. Manuprāt, šobrīd pārāk daudz pievēršam uzmanību tam, ko mēs nevaram, jo ir tā, lūk, kā ir. Ja mēs izvīzām mērķi, kaut vai šī fonda ideja pati par sevi ir, manuprāt, ļoti veiksmīgs atradums. Ja šī ideja pati par sevi, ja, tālāk diskutējot mēs redzam, ka tā ir pieņemama, tad tādā gadījumā ir jāpiesaista juristi, lai mēs to varam atrisināt, nevis jāpasaka, ka ir 18 iemesli, kāpēc mēs to nevaram.

Trešais ir par pētījumiem. Kas attiecas uz pētījumiem, tad mums ir arī iespēja, ja tiek izmantots šāds fons, es zinu, ka pašlaik arī Nacionālā radio un televīzijas padomei ir analītiskā daļa, ir jau arī citi pētījumi, kuru dati ir brīvi pieejami, piemēram, Eirobarometra pētījumi, gan kopīgais pa valstīm, gan arī pa atsevišķām jomām, kur var ļoti skaidri redzēt arī sabiedrības noskaņojumu – ne tikai prasības pret medijiem, bet sabiedrības noskaņojumu. Un Latvija tiešām ir, es gribētu uzsvērt Brikšes kundzes teikto, Latvija nav Vācija. Mums ārkārtīgi mainās sabiedriskā doma, un daudzas lietas mēs neizmantojam no tām, kuras jau ir pieejamas. Es ieteiktu turpmāk izmantot visas iespējas, nevis arī aprēķināt, ka tas ir dārgi un to mēs nevaram.

I.Circene

Lūdzu, Dombura kungs.

J.Domburs

Paldies. Es gribēju tikai, lai saturiskāku piepildījumu šai sarunai attīstītu, atbildēt uz Kleckina kunga minētajām divām šaubām par jaunas struktūras veidošanas lietderību un par attiecīgi „neatkarības” vārda lietošanu jēdzienā. Vispirms par sabiedriskā pasūtījuma interpretāciju 1.panta 24.punktā pie terminiem. Esošo likumprojektā ietvertu jēdzienu „sabiedrībai paredzētas plašs un daudzveidīgs programmu kopums, kuru finansē un uzrauga sabiedrība”, līdzīgi varētu preparēt, ko tas īsti nozīmē un kā to tulkot, jo, respektīvi, kā sabiedrība to veidos un uzraudzīs. Līdzīgi varētu apšaubīt. Tas, ko mēs šeit darījām, mēs faktiski mazliet mainījām akcentus atslēgas vārdiem. Un „neatkarība”, piemēram, Juškevičas kundzes pieminētā redakcionālā neatkarība, var būt zem šī pakārtotā līmenī - vairāk rada akcentu uz neatkarību, līdzīgi kā šeit ir ielikts vārds „kvalitāte”. Respektīvi, mēs sapratām šo terminēšanas svarīgumu ielikt atslēgas vārdus kā jēdzienus pret kuriem tiek vērtētas lietas, veidojot sabiedrisko pasūtījumu. Tas ir par to. Attiecībā uz jaunu struktūru, manuprāt, būtu jāatgādina, ka mums savulaik nav bijis ne Sabiedrisko pakalpojumu regulators, piemēram, ne nav bijusi Konkurences padome un droši vien varētu saukt daudzas struktūras, kas nebija 1995. gadā, kad tapa šis likums. Es domāju, ka šeit, protams, ir konceptuāli, un interešu konflikts varbūt ir tajā, kā kas grib saglabāt *status quo*. Šeit būtībā nav runa tikai par jaunas struktūras izveidošanu, šeit ir runa par droši vien esošās struktūras

funkciju sadali. Un tad ir jautājums, vai daudzas funkcijas, kas šobrīd ir saliktas vienā struktūrā, mēs piedāvājam tās sadalīt pa daļām. Tas ir piedāvājums. Līdz ar to jēdziens „jauna”, jā, juridiski to var saukt par jaunu, bet funkcijas vairāk nerodas. Funkciju skaits saglabājas tāds pats. Līdz ar to no šī viedokļa jaunu administratīvu funkciju palielinājums šeit nav.

I.Circene

Liels paldies! Rugātes kundze, Tabūna kungs un Rožukalnes kundze, un tad diskusiju daļu slēdzam.

A.Rugāte

Es saklausītajā sadzirdēju dažas lietas, kas manī rada jautājumus. Es gribu pateikt, ka attiecībā uz fondu, es esmu ļoti apdomīga. Es neesmu droša, ka tas ir pareizais ceļš it īpaši situācijā, kurā mums ir dažādas pieredzes ar fondiem un dažādi priekšstati par fondu mērķiem, par fondu uzdevumiem, par fondu darbībām. Arī šajā lietā tad ir vajadzīga viena skaidra diskusija, kur mēs ieraugām to fondu, kas jūsu piedāvājumā būtu Latvijas Sabiedriskā medija fonds, jo šajā jēdzienā tāpat kā „nacionālā” jēdzienā mēs varam ietilpināt ļoti daudzas lietas un varam ārkārtīgi viegli viens otru pārprast. Tas nu gan nebūtu vajadzīgs, mums ir pietiekami... citējot jūs, mazliet pārfrāzējot – tāda paviegla *bābele* mums te visu laiku notiek ap sabiedriskajiem medijiem. Jūs teicāt „viegla bābele”, es saku „pavigla bābele”. Un es palieku pagaidām joprojām pie tā, varbūt pārāk konservatīvi, taču Francijā nacionālais saturs būs viena ļoti skaidra, bet pilnīgi cita lieta, nekā Latvijā. Un mums ir jāpanāk, lai mums ir skaidrs, kas ir „nacionālais saturs” Latvijā. Tas ir mūsu pats galvenais uzdevums. Kā mēs to panākam? Visi kopā, viens otram nepārmetot, bet mēģinot tajā briesmīgajā vagā irties iekšā. Un mans tas jautājums, kas ir, kas man radās – tā kā jūs minējāt, ka Latvijā nav kvalitatīvas žurnālistikas, es kārtējo reizi... manu uzmanību atkal saasināja uz jūsu, tā teikt, akcentu, bet par to tagad nerunāsim, bet mans jautājums no tā izrietēja – kāda būs noturība tam jaunajam medijam attiecībā uz pamata lietām, kaut vai uz to pašu nacionālo saturu, jo, ja mēs pielietosim.. un vai vispār tam ir nozīme? Tas ir pats galvenais, vai vispār tam ir nozīme mūsu darba grupas izpratnē, vai tam ir nozīme, ka lietas, kuras parādās sabiedriskajā medijā – vienalga, žanriski, saturiski, vienalga, kādā veidā – vai tam ir nozīme, ka tās ir noturīgas, kādu laiku tām ir kādas noteiktas vērtības, kuras saglabājas, tās var nedaudz modificēties, nevis, ka katrā reizē, izmantojot kaut vai Kultūrkapitāla pieredzi, ka mēs, ejot uz konkursu, pēc konkursa principa atlasām kaut ko jaunu saturā, jo tas viss ir brīnišķīgi, bet pazūd tas, kas ir bijis labais. Un mēs visu laiku atkal maļamies tajā pašā *bābelē* uz priekšu. Tas ir tas, kas manī radīja vislielākās bažas, mēģinot izprast, ko jūs savā piedāvājumā teicāt. Vai tas ir būtiski – šī noturība?

I.Brikše

Pirmkārt, „kvalitatīvais medijs” ir noteikts termins, un tas ir ar diezgan skaidru uzstādījumu, respektīvi, ko nozīmē saturs, un līdz ar to nav jautājuma vispār par „labu saturu”, kvalitatīvu žurnālistiku.

A.Rugāte

Jūs teicāt „kvalitatīva žurnālistika”.

I.Brikše

Lūk, respektīvi, „kvalitatīva žurnālistika” arī saistās ar to pašu jēdzienu „kvalitatīvs medijs” un patiešām ne tikai ar profesionālu žurnālistiku, bet ar satura ziņā kvalitatīvu žurnālistiku.

Otra lieta, es nezinu, godīgi sakot, kas ir „nacionālais saturs”, un es nesaprotu pēc tāda likuma, kas ir nacionālais saturs. Es varu aprast to, kas patiešām ir sabiedriskais saturs – tas, kas sabiedrībai ir vajadzīgs; un tas nesaistīsies vienmēr ar salīdzinoši šauro nozīmi – nacionālais saturs.

Trešā lieta – par noturību. Skatoties uz to, ka tur pastāvētu kaut kāds projekta variants un konkursa daļa, tas nenozīmētu, ka sabiedriskais medijs nebūtu ar lielāko daļu sabiedriskā finansējuma – patiesībā uz stabila finansējuma. Respektīvi, ilgtspējīga būtu ar pamata, lielo finansējuma daļu un tad mēs varam sākt skatīties, ka inovāciju un novitāti varētu veicināt, iespējams, jā, šajā gadījumā tas ir jautājums par producentiem, jā, iespējams, ideju konkursiem un tā tālāk. Respektīvi, ka tā būtu kaut kāda daļa no sabiedriskā pasūtījuma veidošanas principiem, bet tas nebūtu tā, ka tas saturs visu laiku *ļurkātos* tajā sabiedriskajā medijā, tāpēc, ka attiecībā uz mediju saturu, es uzskatu, ka sabiedriskajam medijam ir vajadzīgs ļoti stabils finansējums pamata apjomā, bet tajā pašā laikā daļa varētu būt, kas ir ļoti produktīva lieta, ka tiek izmantoti konkursi un patiesībā apasiņots gan ar jaunām idejām, gan darbaspēku.

I.Circene

Paldies. Tabūna kungs.

P.Tabūns

Paldies. Mans viedoklis ir sekojošs. Es domāju, ka nevajadzētu definēt „sabiedriskais pasūtījums”. Es uzskatu, ka sabiedriskajā medijā ir jābūt nacionālajam pasūtījumam. Sabiedriskā medijā nacionālam pasūtījumam, jo es tūlīt vienkāršoti teikšu. Sabiedrisko pasūtījumu vai intereses lielā mērā pilda tieši komercraidstacijas, jo raida to, ko vēlas dzirdēt, redzēt, kas piesaista publiku un lai, tā sakot, pelnītu naudu. Pavisam normāli tas ir, bet sabiedriskajā medijā ir vajadzīgs nacionālais pasūtījums – tas ir daudz plašāks, tas ir to, ko gadu no gada ir teikuši Nacionālās radio un televīzijas padomes cilvēki, sabiedriskās televīzijas un radio cilvēki, runājot par sabiedrisko pasūtījumu, ka sabiedrībai, tā sakot, nacionālā valstī ir vajadzīgs kaut kas tāds, ko tieši neprasa sabiedrība. Ja tu viņai prasīsi, tā prasīs dažādas izklaides un tā tālāk, bet jāsniedz, lai audzinātu, teiksim, patriotismu vairotu, visas šīs lietas, jūs saprotiet, ir vajadzīgs nacionālais pasūtījums. Tādēļ tad, kad mēs veidojām šo likumu vispār par radio un televīziju. Rugātes kundze tur bija un es. Kāds vēl no klātesošajiem – nezinu. Veidojām to kā nacionālo pasūtījumu, un es domāju, ka nevajadzētu to tā nolīdzsvarot, likt vienlīdzības zīmi.

I.Circene

Paldies. Rožukalnes kundze.

A.Rožukalne

Paldies. Ļoti īsi par diviem jautājumiem. Viens par satura priekšlikumiem un viens par attiecībām. Par saturu es tomēr gribētu atgādināt, ka, novērtējot to, kas jau ir esošajā likumprojektā, tomēr mēs pieteicāmies šajā grupā ar vēlmi kādu savu potenciālu, uzkrātās zināšanas ieguldīt, lai konceptuālas problēmas, kuras likumprojektā nav atrisinātas, kopīgi risinātu, nevis lai apkarotu kādus cilvēkus, kas līdz šim ir to rakstījuši. Tāpēc ir ļoti jocīgi, ka tad, kad mēs norādījām uz konceptuālām problēmām, kur mums sistēmiski nedarbojas sabiedriskais medijs tā, kā

tam vajadzētu darboties, tad mūs aicināja rakstīt priekšlikumus un darīt juristu darbu. Un mēs to esam izdarījuši; esam to darījuši absolūti nesavtīgi. Nevienu brīdi es neesmu no kolēģiem redzējusi kādas pazīmes, kas liktu domāt, ka ir cita ieinteresētība, izņemot to, kā ieguldīt savu laiku – kā tad, kad mēs tikāmies sestdienās astoņos no rīta vai darbadienās astoņos vakarā un svētdienās. Līdz ar to es gribētu aicināt kolēģus, kas šeit ir ieinteresēti un, kā redzams, arī izsaka savu neapmierinātību ar esošo likuma un likumprojekta stāvokli, un tāpēc arī ir tik daudz šo priekšlikumu, tomēr skatīties pēc būtības, nevis vienam otru knābāt par formulējumiem un tādām maznozīmīgām lietām, jo tad tieši tāpat kā mums šodien uzprasa – „kur tad ir šie pētījumi?“, tad es varētu tieši tāpat uzprasīt – „kur tad ir šie konceptuāli jaunie formulējumi?“, jo jaunais likumprojekts ir uzrakstīts pilnīgi virsū vecajam, ieliekot tikai nedaudz kosmētiskus uzlabojumus un Eiropas regulas prasības. Pēc būtības tas saglabā esošo situāciju – to, par ko mēs visu laiku uztraucamies. Un šeit, lūk, ir priekšlikumi. Varbūt, ka tomēr varētu elastīgāk domāt.

Attiecībā uz pētījumiem mums nekā netika lūgts, bet es jums varētu prezentēt dažus pavisam svaigus datus jūsu uzraudzīto mediju.. Tātad attiecībā uz studentu protestiem viedokļu plurālisms sabiedriskajos medijos netika ievērots, jo, rādītas tika tikai studentu *ākstības*, nevis studentu viedokļi. Savukārt studentu protestu un studentu prasības medijos ir parādītas četras reizes mazāk, nekā motociklistu prasības, lai gan motociklistu grupa ir daudzkārt mazāka, nekā studentu; un visas pārējās ietekmes, ko augstākā izglītība atstāj uz sabiedrību. Trešā lieta, mēs veicām mazu pētījumu, lai pārbaudītu, testētu, kāpēc sabiedrība nesaprot Lisabonas līgumu, un atklājām, ka aktuālajās dienās, kad Lisabonas līgums tika pieņemts, bija pa vienai vai nevienai publikācijai dažādos medijos, arī sabiedriskajos medijos. Tad, lūdzu, ir kādas atbildes. Bet tiešām pētījumi ir vajadzīgi tad, ka ir saprotams mērķis un pētījums der tad, ja vēlas sasniegt kādu mērķi un ir zināms, kā šis pētījums tiks izmantots. Tiešām, Inta aizskrēja prom, bet mēs esam atvērti priekšlikumiem, studenti savos darbos var izstrādāt pētījumus, piegādāt gan kvantitatīvus, gan kvalitatīvus datus, kas varētu sniegt ātras atbildes uz kādiem jautājumiem, kas ir būtiski saistībā arī ar šo diskusiju. Paldies.

I.Circene

Paldies. Brikšes kundze lūdza atvainot, viņai ir jābūt plkst. 12:00 citā pašākumā. Līdz ar to mēs pabeigsim bez viņas. Man ir divas lietas pirms mēs beidzam. Šoreiz tiešām ekspertu grupa ir sagatavojusi savus priekšlikumus, viņi ir konsultējušies ar juristiem, iespējams, ka viens otrs negludums ir novēršams, bet mans aicinājums būtu, ka mēs tos tomēr nododam komisijā skatīšanā kopā ar Juridisko biroju; vai tos pieņem vai noraida, tas ir tālāk skatāms. Mēs nevaram balsot, ņemot vērā, ka mazāk kā puse mums ir oficiālā darba grupa. Līdz ar to es lūgtu atbalstīt, ka tie tiek nodoti komisijai un tad mēs komisijā kopā ar Juridisko biroju tos arī skatām. Neredzu nevienas iebildes.

Otrs jautājums ir nākamā pirmdiena. Vai mēs nākam nākamajā pirmdienā, jo pēc tam tagad ir 21., tas ir Ziemassvētku laiks, un 3.- Jaungada laiks. Es no savas puses esmu ar mieru nākt jebkurā dienā – vienalga, vai tie ir Ziemassvētki vai kā. Kā jūs lemsiet, tā tas arī notiksies. Ja mēs nākam tagad, jebkurš datums tad būtu, tad nākamā tēma, ko mūsu darba grupas locekļi ir ieteikuši, būtu diskusija par šo pārvaldi, jo tas bija arī viens no mūsu sākumā uzstādītajiem darba uzdevumiem. Būtu lūgums izteikt viedokļus par to, kad mums ir nākamā sēde – vai 21.decembris, 28.decembris vai janvāris. Kā jūs teiksiet?

L.Pavļuta

Noteikti der arī 21.decembris, un turpināt tādā pašā garā.

I.Circene

Vai ir citi priekšlikumi? Ja jums nav iebildumu, tad mēs sanākam 21.decembrī. Varbūt, ka tad mēs uztaisām kādu Ziemassvētku, Jaungada pārtraukumu, bet 21.decembrī nav iebildumu – mēs visi sanākam tāpat kā šodien plkst. 10:00. Kārtība tad būtu par šo pārvaldes iespēju.

Liels jums paldies par konstruktīvu darbu.

Sēde slēgta: plkst. 12:00